

**A TOTHOM QUE ES SENTI CATALÀ
bé per ser-ne de família, bé per decisió voluntària**

Si volem decidir conscient i adequadament què volem ser i on volem anar, hem de saber ara qui som, d'on venim i com estem realment

Som forts perquè tenim més de mil anys d'història!

PERÒ JO NO PUC ESPERAR 3 SEGLES MÉS PER VIURE i MORIR LLIURE. I TU?

**TENIM LA MILLOR OPORTUNITAT DES DE 1714
PER RECUPERAR LA LLIBERTAT ;ARA!**

**La nostra força radica en la continuïtat
amb la nostra Història de més de mil anys**

**CONÈIXER ELS CATALANS
D'ABANS DE 1714**

**Com érem i què vam fer durant vuit segles
els Catalans, la Nació Catalana i l'Imperi-xarxa Català**

Una aproximació

Lluís Botinas Montell Vallés Ribó Closa Garrabou Torruella Gras

Barcelona, 1944

Impulsor de LA GOTA CATALANA <https://lagotacatalana.cat/>

Col·lecció I ARA, QUÈ? RESSITUEM-NOS!

N. 1 11 de setembre 2018 **LA GOTA CATALANA per recuperar la llibertat de Catalunya**

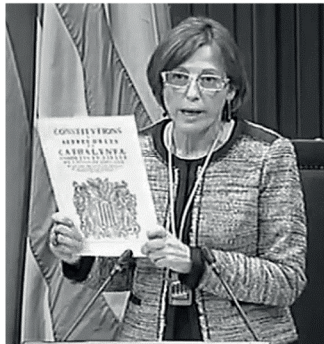
5a edició corregida 6/6/2019. Les següents inclouran les teves crítiques i aportacions. Gràcies!

PARLAMENT DE CATALUNYA

CARME FORCADELL, sessió d'apertura 26/10/2015

“Aquestes són les darreres Constitucions Catalanes que vam tenir **I ARA VOLEM RECUPERAR-LES.”**

Volem un parlament de tots i per a tots. Fem un país lliure, ple de ciutadans lliures, que, d'una vegada per totes, deixem d'emmirallar-nos en altres i puguem ser nosaltres el mirall”

Tot hauria anat qualitativament millor si els processistes haguessin seguit aquest camí, que és el camí de la continuïtat amb els nostres avantpassats i amb més de mil anys d'Història. És el camí d'exercir els nostres Drets Històrics, de demostrar que estem presos i patim genocidi, i d'assolir que marxin els ocupants/genocides. I així recuperar la llibertat arrabassada el 1714.

ARA CAL FER-LO, per sobre dels dirigents fallits.

Col·lecció I ARA, QUÈ? RESSITUEM-NOS!

Tenim la sort de viure que un altre cop ens estem mobilitzant per ser independents, objectiu que pels catalans de base (però no pels dirigents independentistes) és la manera abreujada de dir que “Volem recuperar la llibertat i que Catalunya torni a ser lliure!”. I això de nou està passant des de l'onada de Consultes sobre la Independència iniciades a Arenys de Munt el 13 de setembre del 2009, amb l'avantatge que aquest cop no poden recórrer a allò de “¡Hay que bombardear Barcelona cada 50 años para mantener Cataluña sometida!”.

Però també pas a pas des del 2009 i, sobretot des de l'octubre de l'any passat, molts catalans ens estem preguntant “Què (collons) fan els dirigents dels partits, de les organitzacions i dels mitjans de comunicació independentistes-processistes?”.

I recordant que l'octubre passat, ja fa més d'un any, vam tenir dos cops, els dies 10 i, sobretot, el 27, a la punta dels dits el que aquests dirigents anomenen “la República Catalana”, i veient que en l'actualitat els continuadors d'aquests dirigents estan negociant en “las Comisiones Paritarias” (paritat molt anormal ja que tot el poder rau a una part de la taula) pressupostos i uns pocs increments de les quantitats que van ser molt més retallades, ens preguntem: I ARA, QUÈ?

La meva resposta actual és essencialment la mateixa que estic donant des de fa cinc anys (i consti ben clar que fa sis anys no tenia ni idea conscient del que ara proposo): cal ressituar-nos i posar RECUPERAR LA LLIBERTAT DE CATALUNYA en el centre dels nostres cors, dels nostres pensaments i de les nostres accions. I a partir d'aquest contingut, d'aquest QUÈ, cal elaborar el COM corresponent (cada QUÈ determina el seu COM) que ens permeti assolir-ho com més aviat milló. D'aquí, doncs, la necessitat del RESSITUEM-NOS!

L'objectiu d'aquesta col·lecció és molt senzill però també mot ambiciós: aconseguir que l'enorme quantitat d'humus nacional, social i personal que s'ha generat amb les grans mobilitzacions i amb les experiències col·lectives i individuals viscudes des del 2009 (i que per una part de nosaltres connecta amb experiències ja viscudes, especial-

ment els anys setanta), no es podreixi ni es perdi, sinó que faciliti que fructifiqui i creixi ràpid i fort el Punt de Vista Català que cal recuperar i que ens fa invencibles. Això ens permetrà molt aviat TORNAR A VIURE LLIURES respecte de Madrid/Castilla/Estado-Español, que ens té sotmesos des de 1714 i que ens està genocidant des de molt abans de 1714.

Vet aquí alguns del centenar de títols previstos

- Aprendre dels nostres avantpassats: NOSALTRES NO HEM DE VOTAR RES abans de tornar a ser lliures. Ni Referèndum ni Dret d'Autodeterminació
- Com aconseguir que marxin els invasors/ocupants/genocides?
- Sabies que el 2014 a Escòcia es va perdre el referèndum perquè va haver-hi tupinada?
- XIRINACS: La traïció dels líders. Selecció de citacions, comentaris i conclusions
- Quin és el Punt de Vista Català?
- El Genocidi Català en marxa des de molt abans de 1714. Vuit dels nou punts de la Convenció de l'ONU de 1948 contra el genocidi són d'aplicació al poble català i a tota la nació Catalana.
- Els conceptes catalans de societat, de llei, d'autoritat, de justícia, de pobresa, ..., de TOT, eren totalment diferents dels conceptes castellans que ens han estat imposats ocupant-nos. Reaccionem i recuperem els nostres!
- FRANCESC MASPONS I ANGLASELL: L'esperit del Dret Públic Català
- Si els catalans no sabem que la conquesta d'Amèrica va ser empresa nostra i que "el Siglo de Oro Español" està traduït un 80% del català (començant per El Quijote), no és per culpa de Madrid (que se'n beneficia) sinó de Barcelona (que ho amaga)
- Si els catalans no som conscients que estem presos a casa nostra i que som víctimes d'un genocidi, no es per culpa de Madrid (que el fa) sinó de Barcelona (que l'amaga)
- ...

Bon profit... i fins aviat!

Lluís Botinas Montell Vallés Ribó Closa Garrabou Torruella Gras

Conèixer els catalans d'abans de 1714 i el seu Dret Català, les seves Constitucions i el seu Principat i formes de govern I honorar-los aprenent d'ells i actuant adequadament!!!!

1. Paral·lelisme/invitació a interessar-se pel tema
2. Importància d'entendre l'esperit del Dret Català (Francesc Maspons i Anglasell)
3. El Principat tenia un Dret Català totalment diferent del *Derecho Castellano*
4. Gràcies, professor Francisco Elías de Tejada!
5. “Què cal saber del Dret Català” (Ferran Soldevila)
6. 304 anys d'estar imbuïts del Dret Castellà com si fos l'únic existent
7. Un Dret Català basat en el costum
8. Quatre característiques essencials de les lleis catalanes
9. La llei com a pacte i contracte entre l'autoritat i els governats
10. Les lleis són el costum, es poden no complir, i fins i tot poden ser rebutjades
11. L'estat català: benestar i llibertat per als ciutadans
12. Igualtat social – *Immunitas plebis*
13. Esperit de llibertat
14. Concepció catalana d'autoritat

15. **Funció legislativa: expressar la llei**
16. **Finalitat de la llei: assegurar la llibertat i l'equitat**
17. **Innecessitat de la llei**
18. **Els conceptes de justícia i d'injustícia**
19. **Equitat - Proscripció de l'abús - Subjecció de l'autoritat a la llei**
20. **Poder executiu - Separació de poders molt abans de Montesquieu (1689-1755)**
21. **Poder judicial - Administració de justícia - Jurat popular**
22. **Bons professionals**
23. **Ciudadania - Honor - Pobresa**
24. **Facultats de les ciutats**
25. **Possessió d'armes de dia i de nit sense cap impediment**
26. **L'accés a la terra**
27. **Camins de mar i de terra**
28. **Relació entre catalans, valencians, mallorquins i aragonesos**
29. **Inviolabilitats**
30. **Protecció de la llibertat dels catalans**
31. **Més prevenció contra l'abús del Rei i dels seus representants**
32. **Càstigs - Fiances - Presons**
33. **Justícia ràpida**
34. **Insaculació: a Catalunya no hi havia corrupció social abans de 1714**
35. **Guerrers – Almogàvers – Imperi-mundial-xarxa Català**
36. **Sometent-Miquelets-La Coronela-Exèrcit català amb Acadèmia Militar-...**
37. **Relació amb les dinasties catalana, *Trastàmara*, austríaca i borbònica**

38. Una justícia o dues? Dret Català!
39. Les Constitucions Catalanes són vigents
40. AMB EL DRET CATALÀ, no té sentit parlar d'*Estado de Derecho*
41. AMB EL DRET CATALÀ, Juan Carlos I hauria deixat de ser *Rey* fa dècades. I en Felipe-VI no ho seria!
42. AMB EL DRET CATALÀ, és senzilla la resposta qualitativa al PP, PSOE, Ciudadanos, Podemos...
43. AMB EL DRET CATALÀ, no hi hauria desnonaments
44. AMB EL DRET CATALÀ, cap cas com el de la Sra. Isabel Ferragut de malpraxis mèdica i prevadicació judicial
45. AMB EL DRET CATALÀ, l'exalcalde Marcel Surià no hauria pas entrat ni sortit de la presó
46. AMB EL DRET CATALÀ: vuit aplicacions pràctiques més que ja es poden anar assajant
47. Si un català d'ara visqués de sobte entre els catalans de l'antic Principat
48. Si un català de l'antic Principat visqués de sobte entre els catalans d'ara
49. Si de sobte un castellà (o qualsevol no català) visqués com vivim els catalans, no ho suportaria ni 12 hores
50. El Principat era més *res publica* que totes les Repúbliques d'aleshores i d'ara
51. Aprenquem dels nostres avantpassats
52. Tornem a ser el poble més lliure i una NACIÓ-estat al servei de tots els pobles del món!
53. Nosaltres no hem de votar res abans de recuperar la llibertat: ni referèndum ni Dret d'Autodeterminació

**Conèixer els catalans d'abans de 1714
i el seu/nostre Dret Català,
les seves/nostres Constitucions Catalanes
i el seu/nostre Principat de Catalunya
i les corresponents formes de govern**

**I honorar-los aprenent d'ells
i actuant adequadament!!!**

A mesura que he anat escrivint el que us trobareu a continuació (i també altres texts que trobeu a <https://lagotacatalana.cat>), i que per tal de poder-ho fer he anat llegint una mica més sobre aspectes jurídics, constitucionals, institucionals, històrics,..., del Principat de Catalunya i de la Nació Catalana, m'he fet una mica més conscient del qualitativament diferents que érem aquells catalans dels actuals, de nosaltres.

Mai no podrem saber quina hauria estat l'evolució “natural” i “normal” (dins del context europeu i mundial, és clar) d'aquella NACIÓ-estat-amb-centre-a-Barcelona si hagués mantingut la seva independència continuadament fins ara, en lloc de quedar des del 1714 sotmesa a l'*ESTADO-nación-con-capital-en-Madrid*. Seria molt interessant que algú fes un assaig en aquest sentit. Però un assaig partint (no del que som ara, com s'ha fet alguns cops sinó) d'un coneixement molt més profund que el meu sobre com de potent, en tots els camps, era el poble català, i sobre com n'èrem d'especials la Nació Catalana i el seu pal de paller, el Principat.

Però el que sí que va quedant molt clar és que la invasió-ocupació-repressió-desmembració-espoli·de·tot·tipus·etc. posterior a l'11 de setembre de 1714 va tenir gravíssimes conseqüències (que cal afegir als efectes de l'actuació també genocida de l'Estat Francès a la Catalunya Nord, començada més de 50 anys abans). I que la persistència d'aquesta invasió-ocupació-repressió-desmembració-espoli·de·tot·tipus·etc. al llarg de 304 anys, i que continua actualment, ens ha canviat moltíssim: ens ha castellanitzat profundament.

Convido a començar a parlar obertament de GENOCIDI CONTRA ELS CATALANS. Genocidi sense adjectius. Són interessants els llibres i els articles que parlen de genocidi-amb-adjectiu: lingüístic, cultural, històric, fiscal, econòmic, franquista..., i m'agradaria que es recopilassin tots. Ajut per fer-ho!

Però si es pot parlar de diversos genocidis-amb-adjectiu és perquè de 1714 ençà des de Madrid s'està executant, de manera planificada, un genocidi contra tota la Nació Catalana, i en particular contra el seu eix vertebrador: el Principat de Catalunya. Ho demostra la destrucció de l'Estat Català europeu independent aleshores existent -per cert, el primer estat constitucional-, i el fet que avui persisteixi l'ocupació de la terra catalana i l'empresonament de tots els catalans a casa nostra (i a qui sorprengui això, el convido a llegir l'apartat 49). Aquesta situació queda expressada senzillament i gràfica en el fet que fins 1714 apareixiem en els mapamundis, i des d'aleshores deixem de ser-hi.

I també ho demostra, com indiquen dotzenes de fets diaris, que l'actual Generalitat sigui l'*Estado-Español en territorio catalán*, que el President de l'actual Generalitat sigui *el máximo representante del Gobierno de España en la Comunidad Catalana*, i que les possibilitats d'actuació del Govern de la Generalitat es

redueixin a *cumplir las competencias que Madrid ha transferido*. En particular, dir que des de 1977 hi ha autogovern català és o estar enganyat o, el que és pitjor, voler enganyar el poble català i tots els pobles.

A més, en realitat el genocidi català va començar molt abans. Ho deixo assenyalat amb dues preguntes que no m'havia fet fins fa poc i que seran contestades en propers títols d'aquesta Col·lecció **IARA, QUÈ? RESSITUEM-NOS!**:

1a.- Com es pot construir un imperi nàutic amb els coneixements de construcció de vaixells, de cartografia, de navegació, de pilotatge, etc. que es tenen a 600 Km del mar i a 600 m d'alçada?;

2a.- Com pot sorgir de sobte un lluminós *Siglo de Oro Español* quan els segles anteriors i posteriors del *Reino de Castilla* són d'una foscor que esparvera?

Al lector, una felicitació i un prec.

La felicitació per haver sobreviscut al genocidi i poder ara llegir aquests fulls: que pensi en quants familiars, parents, amics, coneguts (directament i indirecta) han mort presos a casa (i alguns a la Guerra d'Espanya -mal anomenada "guerra civil"- o desterrats o exiliats o emigrats o...), molts d'ells havent fins i tot perdut la consciència -però no el sentiment!- que la llibertat ens va ser arrabassada el 1714.

I el prec: que faci l'esforç d'estudiar-se aquest llibret, que maldi per obrir-se al fet que aquells catalans eren diferents i concebien el món d'una altra manera molt interessant, d'una manera realment catalana, que està essent destruïda per la terrible pressió de la

manera castellana/estadoespanyola. Demano d'ensinistrar-se a anar-se situant en la manera com ells veien el món, la vida i les coses. Estic convençut que podem aprendre molt PER APLICAR-NOS-HO ARA!!! Aprofitem l'oportunitat de comparar... i d'inspirar-nos!

Una darrera observació: Parlo poc dels polítics independentistes catalans i encara menys de *los políticos españoles*, que per ara apareixen com els respectius dirigents de dos bàndols oposats, i no en menciono cap ni un pel seu nom. El lector ja anirà posant cadascú en el seu lloc en la mesura que entengui millor el conjunt de l'escena, així com l'abast profund del que està passant.

Finalment gaudim de tenir ara la millor oportunitat des del 1714 per recuperar la llibertat, i per assolir de nou de viure lliures fins a morir lliures davant de *Madrid/Castilla/Estado-Español*, i ja no presos com malauradament han nascut i han mort les darreres 12 generacions de catalans. Tots nosaltres hem nascut presos. Ara tenim l'enorme oportunitat de RECUPERAR LA LLIBERTAT.

Actuem en conseqüència!

ACLARIMENT IMPORTANT: a mi m'interessa conèixer la veritat o apropar-me al màxim possible a la veritat. I això en tots els camps. Encara més en un tema tan vital per a mi com és Catalunya. El que segueix és, com diu la portada, "Una aproximació" que cal ampliar, aprofundir, documentar, precisar... I declaro formalment la meva plena disposició a matisar, a corregir i, si cal, a rectificar -fins i tot públicament- tot el que se'm demostrï incorrecte.

Segur que queden moltes "coses" a descobrir, molts fets a ressituar, molt personatges a reinterpretar, moltes explicacions a trobar, etc. Mentres tant, vaig fent camí amb el que estic aprenent,

disposat a incorporar tot el que pugui per tal, com he dit, d'apropar-me al màxim possible a la veritat. I desitjant muntar equip/s per fer-ho tot millor. I també més ràpid. En efecte, vull que recuperem la llibertat al més aviat possible!

I vaig compartint-ho amb qui vulgui, confiant que l'interès i l'acció es multipliquin!

Moltes gràcies per permetre'm compartir-ho!

**Lluís Botinas, impulsor de LA GOTA CATALANA
per recuperar la llibertat de Catalunya.
lluisbotinas@lagotacatalana.cat**

1. Paral·lelisme/invitació a interessar-se pel tema

A Catalunya, tothom té la seva pròpia experiència en relació als Reis d'Orient (que no "Reis Mags", un exemple més de la nostra castellanització). I a gairebé tothom la seva experiència li va significar haver de canviar radicalment la manera de veure, i de viure, què eren, i què són, els Reis d'Orient.

Doncs bé, aquí vull compartir el que, amb gran alegria però també amb enorme encabronament, estic descobrint als meus 74 anys. I m'atreveixo a pronosticar que per la majoria de lectors, començar a conèixer què era el Dret Català i com era el poble català que el va anar configurant "des de sempre" en el seu funcionament a la vida diària, implicarà també un canvi radical en la comprensió de com érem els catalans i de què va ser en realitat el Principat de Catalunya. I potser aquest tast us obrirà, com a mi, el desig de recuperar-los per actuar ara adequadament, és a dir, per actuar com a catalans conscients.

És un honor i un plaer compartir amb vosaltres aquests tresors immaterials. I, encara més, fer-ho en nom de la meva germana, dels meus pares, dels meus avis i de 12 generacions d'avantpassats que van néixer i morir presos.

2. Importància d'entendre l'esperit del Dret Català

El Dret és una expressió de la manera de ser d'un poble, de la seva idiosincràsia, de les seves peculiaritats profundes, de la seva forma de funcionar i de viure, i, per tant, de la seva cosmovisió.

És coherent, doncs, que el jurista **Francesc Maspons i Anglès (1872-1966)** titulés *L'esperit del Dret Públic Català* el seu magnífic estudi (1932), que recomano a cegues (**NOTA:** aquesta obra serà publicada bilingüe pròximament a la Col·lecció **I ARA, QUÈ? RESSITUEM-NOS!**) i que utilitzo abundantment ja que els apartats 7 fins al 33 són extractes gairebé literals dels capítols del mateix nom d'aquest llibre lluminós, encara que – potser amb un criteri equivocat- he posat poques cometes per no sobrecarregar la lectura.

El Dret català era diferent perquè el poble català era diferent. I, en conseqüència, també era diferent en tota la resta: costums, coneixements, institucions, formes de govern... I qüestió central i prèvia –o, com a mínim, coexistent-: era diferent la llengua que parlava. Tota llengua és una concepció genuïna del món. Per tant, també la llengua catalana manifesta una manera pròpia i única de concebre l'Univers i de viure la vida, i al mateix temps n'és la seva expressió. Convé fer-se'n conscient i cal recuperar-la amb continguts propis. Si no, la llengua catalana actual no passaria de ser un continent degenerat ple de concepcions alienes, en especial castelleses (que és el que està passant... per ara).

3. El Principat tenia un Dret Català totalment diferent del *Derecho Castellano*

Fins el 1714, durant uns vuit segles (COMPTE!: penseu com n'és de llarg un període d'uns 800 anys!!!), el Principat de Catalunya tenia –entre les altres característiques d'un poble/país/nació/estat europeu independent- el seu propi Dret. I el que cal saber i recuperar és que el Dret Català era qualitativament diferent del Dret Castellà, fet importantíssim que ha quedat esborrat per més de tres segles d'imposició genocida del *Derecho Castellano* convertit en *Derecho Estadoespañol*.

La diferència profunda es pot resumir en el fet que el Dret Català era de baix cap a dalt, del poble cap a l'Autoritat i al Govern, mentre que el Dret Castellà era de dalt cap a baix, del *Rey* cap al poble. Això es pot exemplificar ressaltant que expressions castellanes com que *El Rey es la ley* o *¿Qué es ley? Lo que ordena el Rey* o *Uno el Rey, una la ley* o *El que manda, manda*, eren senzillament impensables, inimaginables, inconcebibles a Catalunya. Al Principat, els catalans eren homes i dones lliures, contràriament al que passava al *Reino de Castilla*, on eren súbdits. I això els catalans d'aleshores ho sabien molt bé.

4. Gràcies, professor Francisco Elías de Tejada!

Curiosament, qui em va començar a fer conèixer l'excel·lència del Dret Català i la seva diferència qualitativa respecte del Dret Castellà, va ser un jurista nat (1917) i mort (1978) a Madrid: el Professor **Francisco Elías de Tejada**.

La castellanitat d'aquest jurista és una gran sort, ja que ningú pot pretendre desqualificar-lo dient que exagera o que inventa, com

amb tota seguretat ho farien constantment si es tractés d'un autor català. De fet, Tejada s'autodefinia com a “Extremenya de sang andalusa i d'educació castellana”.

El Dr. Elías de Tejada va ser catedràtic de Dret Natural i Filosofia del Dret successivament a les Universitats de Múrcia, Salamanca, Sevilla i Madrid, i va publicar una vintena de llibres i centenars d'articles.

Sobre Catalunya i la Nació Catalana va escriure tres extensos llibres: I: *Las Españas. Formación histórica. Tradiciones regionales* (1948). II: *Las doctrinas políticas en la Cataluña Medieval* (1950). III: *Historia del pensamiento político catalán* (3 volúm, 1963-65). A les pròximes citacions, posaré I, II o III segons el llibre de procedència. Considero que, excepcionalment, paga la pena posar-les directament en castellà.

Xoca el contrast entre les dinàmiques a Castella i a Catalunya.

--- «*Castilla labró a España a su manera, brutal y violentamente, a golpes de lanza y a cinturazos de milicia*» (I)

--- «(En Cataluña) *no hubo dictadores ni caudillos fundados en la fuerza de sus huestes*» (II)

--- «*Cataluña es la cuna de las libertades burguesas de nuestro tiempo*» (I)

--- «*Cataluña conoció las fórmulas más excelentes de libertad medieval*» (II)

--- «(...) *es que las libertades eran tan catalanas, tan entrañadas en el alma colectiva, tan peculiares, que solamente las gentes de Cataluña podían entenderlas y guardarlas*» (III)

Sobre la llibertat de què gaudíem els catalans del Principat (totes del llibre II):

--- *«La ordenación constitucional de Cataluña alcanzó en el siglo XIV una modernidad que asombra y un sentido de respeto a la libertad humana que bien podemos anhelar en el siglo XX»*

--- *«La civilización universal recibió, entre otras cosas, una aportación catalana digna del máximo relieve: la consecución de la fórmula de libertad política más perfecta de la Edad Media»*

--- *«Una serie de circunstancias coincidentes en tierras catalanas congregaron los ingredientes precisos para el cultivo de la rara flor de la libertad política»*

--- *«Porque -nunca se repetirá lo bastante- la personalidad de Cataluña se mantenía claramente perfilada, con tanta nitidez, que en la perspectiva histórica en que me es hacedero considerarla resulta una de las más antiguas naciones de Occidente»*

La següent citació posa de relleu la capacitat d'innovació i d'elaboració del poble català, competències que també va demostrar en moltes altres ocasions i en molts altres àmbits.

--- *«Al menos hasta donde llegan mis noticias, la primera vez que en la península se utiliza el vocablo “nación” con valor moderno de cuerpo político separado y no de simple comunidad de ascendencia etnográfica, se hace con aplicación a Cataluña y por escritores catalanes. Con la particularidad altamente significativa de que este hallazgo de la acepción moderna de nación no es labor de cualquier pluma de escritor ajeno a la vida cotidiana ni al bullir de los sucesos, sino decir del lenguaje usual de parlamentos y palacios.» (III)*

Aprofito per fer una primera formulació d'un enfocament que confio que sigui molt útil per a la nova etapa de Catalunya que estem obrint: es pot dir que el Principat va ser una nació que es dota d'un estat, és a dir, una NACIÓ-estat, la primera... i potser l'única. Després ja es formen ESTATS-nació, és a dir, és l'estat que, bàsicament amb mètodes repressius, s'obstina a construir una nació. Això fa l'*Estado Español*, que a partir de 1714 vol fabricar un *pueblo español* que no existeix. I ho fa a *golpes de lanza y a cinturazos de milicia*, imposant constitucions castellanitzadores i esdevenint una presó de nacions (en particular, de la Nació Catalana) i genocida de pobles (en particular, del poble català).

Aquestes darreres citacions d'Elías de Tejada assenyalen el pes dels estaments populars en la governació del Principat de Catalunya:

--- *«De notar es que esta reciedumbre solidísima de la monarquía federal catalano-aragonesa de los Pedros y de los Jaimes no menoscaba en lo más mínimo la personalidad aparte de cada uno de sus componentes»* (II)

--- *«(Cataluña) supo sacar desde las temáticas feudalistas los postulados de la libertad política, merced a corregir con tintes de mutualismo romano el juramento feudal, transformando la jerarquización férrea del derecho germánico en un diálogo entre jerarquías, en el cual el inferior no perdía su personalidad.»* (II)

El reconeixement que tots els estaments socials són necessaris i que tenen una representació i una actuació pròpies que han de ser paccionades (pactades) amb els altres estaments, és quelcom clau per entendre el funcionament del poble català i del seu Principat. **(NOTA: Un proper llibre de la Col·lecció IARA, QUÈ? RESSITUEM-NOS!** explicarà el valor i la dignitat que la societat

catalana atorgava als pobres. És important saber que el Dret català els considera un estament, però encara ho és més comprendre que els considerava formant un estament NO fix. Els pobres eren dignes i mereixedors de tota consideració. Això es contextualitza breument als apartats 12, 23 i 32).

5. “Què cal saber del Dret Català”

Així s’intitula el capítol sisè del llibre de **Ferran Soldevila i Zubiburu** (1894-1971) *Què cal saber de Catalunya* (1968), que em va reforçar l’interès per conèixer el Dret Català. Vaig descobrir-hi en particular:

1r que els variadíssims tipus de contractes d’emfiteusi donaven als parcers, masovers o pagesos arrendataris “el domini útil” de la terra que, sempre que complissin les condicions pactades amb els arrendadors que en tenien “el domini directe o eminent”, els permetia vendre la terra, hipotecar-la i deixar-la en herència;

2n el paràgraf: *El nostre dret parteix de la idea de la llibertat. Basada al seu torn en la idea de la plena autonomia dels homes i les dones (una altra particularitat del nostre dret és la igualtat dels dos sexes) un cop arribats a la majoria d’edat.* La frase entre parèntesi no va acompanyada de cap explicació i és un fil que cal estirar amb força;

i 3r l’existència del jurista Francesc Maspons i Anglès i de la seva obra *L’esperit del dret Públic Català*.

Tot el que explicaré a continuació està après, inspirat i, fins i tot, en molts fragments, copiat literalment d’aquestes fonts.

6. 304 anys d'estar imbuïts del Dret Castellà com si fos l'únic existent

Gràcies al fet de començar a conèixer el Dret Català, la seva redacció i recopilació primer en els *Usatges* i després en les *Constitucions*, i la seva relació amb les formes de governar-se (com l'elecció de càrrecs mitjançant la insaculació, un preventiu de la corrupció social que s'explica al punt 34), he començat a adonar-me que als catalans –tot i estar a estones orgullosos que hagin persistit alguns elements del Dret Civil Català- se'ns ha anat –lògicament, sotmesos com estem des de 1714- inculcant gradualment (mitjançant decrets, Universitats,..., i també a cops sagnants) el Dret Castellà.

Fa 304 anys que els advocats, juristes, fiscals, jutges, etc., que exerceixen en territori català han estat formats en Facultats de Dret i en altres institucions jurídiques on se'ls ha ensenyat el *Derecho Castellano*, que ara s'anomena *Derecho Español*. I a més, com si aquest fos l'únic dret que existeix i que pot existir. És lògic, doncs, que els “Projectes de Constitució per a la Catalunya independent” que s'estan redactant -feina, a més, contraproductiva i en el fons anticatalana, atès que nosaltres ja tenim les nostres pròpies seculares Constitucions Catalanes, que són vigents com veurem al apartat 39-, en realitat són Dret Castellà escrit en català. Seria lamentable i pírric aprovar una constitució així per a Catalunya, per moltes “esmenes del poble” que es recullin i per molt alt que fos el percentatge de “vots favorables” assolit.

7. Un Dret Català basat en el costum

Encara que hi quedaven elements dels drets romà, got i canònic, el Dret Català era fins al 1714 essencialment consuetudinari: és a dir, que té el costum com a font fonamental.

El costum és el Dret que estatueixen els legislats amb la seva actuació. Per tant, el dret català és el fruit de la llibertat dels ciutadans en la seva vida diària. El costum, redactat per persones competents, es convertia en llei. Les lleis escrites no feien el dret sinó que el recordaven.

Aquestes lleis, paccionades a les Corts, es convertien en Constitucions. Les Constitucions Catalanes eren actualitzades a cada celebració de Corts ja que, en anar canviant els costums, s'anava modificant la seva redacció en lleis i es negociava la seva introducció a les Constitucions.

Les primeres Constitucions s'adopten a les Corts de 1283 convocades per Pere II a Barcelona, i, les darreres, també a Barcelona, els anys 1705 i 1706 per Carles III de Catalunya, que aviat seria l'emperador Carles VI. Entremig va haver-hi 61 celebracions de Corts (les primeres Corts són del 1218 a Vilafranca del Penedès i Barcelona, i durant 9 Corts més encara no es van aprovar constitucions; en total hi van haver 73 reunions de Corts). Es pot dir de manera didàctica -i comparativa- que cada generació de catalans actualitzava dos cops les seves Constitucions.

8. Quatre característiques essencials de les lleis catalanes

1.- La llei té el caràcter d'un pacte entre l'autoritat i els governats, o sigui que al Principat vivien/regien les lleis que se'n deien paccionades.

2.- El predomini del costum sobre la fórmula legal escrita. Uns adagis populars concretaven la força del costum: "Tracte és tracte" i "Tractes rompen lleis".

3.- El dret de faltar a la llei. S'avantposa l'interès de la justícia a l'observança de la llei. Afirmar el dret de faltar a la llei en nom del dret de no ésser víctima d'una injustícia.

4.- El dret de rebutjar la llei. Si el poble no acceptava la llei, la llei no obligava: allò que no té raó d'ésser, més val tallar-ho d'arrel.

Comparativament, a Castella:

Anti-1.- La llei és la imposició de la voluntat absoluta de l'Autoritat sobre els governats.

Anti-2.- El costum no té absolutament cap pes en relació a les lleis i al Dret.

Anti-3.- Res pot justificar no complir la llei.

Anti-4.- I encara menys, res pot justificar rebutjar la llei.

9. La llei com a pacte i contracte entre l'autoritat i els governats

Aprofundim en la primera característica. La llei és un pacte entre el Rei i el poble, i té les característiques d'un contracte que obliga les dues parts a complir-lo.

Per aquest motiu, a Catalunya el Rei, per ell sol, no pot legislar. Legislen Rei i poble plegats, i les lleis obliguen al Rei tant com als altres. I des que són promulgades, el Rei jura que les complirà. I les lleis no solament obliguen el Rei sinó també les persones que per ell tenen qualsevol grau d'autoritat.

La idea que la llei és un pacte apareix ja a la primera compilació legal catalana, els Usatges (1173 amb Alfons I, encara

que la tradició atorga la promulgació del nucli més antic a Ramon Berenguer I el Vell, el 1068). Després, sense haver pres encara estat legal, segueix essent posada en pràctica pels Reis, i dóna origen a les Corts Catalanes quan aquestes assemblees encara no existien en cap Estat d'Europa.

10. Les lleis són el costum, es poden no complir, i fins i tot poden ser rebutjades

Les tres darreres característiques estan estretament relacionades. Que el costum –l'activitat diària i persistent de la gent en el seu viure de cada dia- fos la font principal del Dret Català, li donà el dinamisme i la practicitat que li van permetre el seu desenvolupament i perfeccionament constant fins al 1714. Aquest arrelament en el dia a dia (i, com veurem, el fet de tenir les armes sempre disponibles a casa, a més de l'absència total de corrupció social) feia que els catalans se sabessin lliures, i això es traduïa en la facultat de no complir, o fins i tot en rebutjar, una llei si la consideraven inadequada o injusta.

I aquesta facultat també es va manifestar en el fet que Barcelona resistís un setge de 414 dies conscient que defensava unes llibertats que, com hem vist que deia el Dr. Elías de Tejada, *eran tan catalanas, tan entrañadas en el alma colectiva, tan peculiares, que solamente las gentes de Cataluña podían entenderlas y guardarlas.*

11. L'estat català: benestar i llibertat pels ciutadans

Ja que volem recuperar la llibertat i tenir DE nou Estat propi, ens podem inspirar en el que teníem abans de 1714. Maspons i

Anglasell el defineix així: “L’Estat Català és una unitat, puix que és una unitat d’unitats (menciona les que en un moment foren ‘les deu ciutats’: Barcelona -cap i casal de Catalunya-, Girona, Elna, la Seu d’Urgell, Vic, Tarragona, Manresa, Lleida, Balaguer i Tortosa). El nexa que les uneix no és la submissió a cap potestat única, sinó el fet d’èsser d’igual natura; és a dir, que la unitat espiritual consisteix a parlar idèntica llengua i tenir un mateix règim jurídic”.

I explica: “La finalitat de l’Estat és d’assegurar la benestar dels ciutadans (que) consisteix en el fet que els ciutadans tinguin assegurades llurs ‘llibertats e franqueses’, i que té com a condicions ‘justícia e egualtat e repòs’. (...) La missió de l’Estat és mantenir la unió nacional per mitjà de la mutual cordialitat, assegurar la prosperitat pública i garantir als ciutadans el respecte a la llibertat amb un règim de justícia”.

12. Igualtat social – *Immunitas plebis*

La concepció catalana de l’Estat tenia la igualtat social com un dels seus punts més sobresortints. Considerava que tots els estaments socials, àdhuc els més humils, fins i tot els pobres, formaven el poble i eren elements indispensables de l’Estat.

Ja un dels primers Usatges recull que el Príncep, qui encarna la suprema autoritat de l’Estat, ha d’èsser escrupolós i fidel complidor dels seus deures “de guisa que tots hòmens, nobles e no nobles, reis i prínceps, e magnats e cavallers, vilans e pagesos, mercers e mercaders, peregrins e vianants, amics e enemics, cristians e sarraïns, jueus e heretges, se pugen en ell fiar e creure”.

Jaume II, a les Corts de Barcelona de 1291, s’obliga que “Nós o nostres oficials no forcem ne detengam hòmens dels rics hòmens,

d'ordens, d'esglesies, de cavallers, de ciutadans o d'hòmens de viles".

Al Principat, l'autoritat ha de respectar la *immunitas plebis*, i aquesta immunitat davant de l'autoritat era una restricció importantíssima al poder tant si s'entén *plebis* en la seva accepció general de poble, com en la particular d'estament més baix.

13. Esperit de llibertat

La *immunitas plebis* és una expressió esclatant de l'esperit de llibertat que impregnava aquella societat catalana i que era fonamental en totes les seves manifestacions.

Per Dret Natural, tota persona i tota cosa són lliures, i si tenen restringides llurs llibertats és perquè s'han instituït lleis contra la natura de les coses. La llibertat és prerrogativa de l'esperit, i no és respectada cada cop que és coartada o negada.

En el règim català, els límits de la llibertat no són fixats per l'autoritat ni, per tant, per les lleis. El poder no pot limitar allò que el Dret natural garanteix ja que allò que és de Dret natural, és immutable. I també el dret natural està per sobre de la llei, i per això sovint hi ha prescripcions contra el rigorisme legal a fi de salvaguardar la llibertat. Fins el costum, que és l'instrument de la llibertat d'actuació i és constantment variant, hi és supeditat i no és admissible que el costum es consolidi quan s'oposa al Dret natural.

14. Concepció catalana d'autoritat

D'acord amb la concepció que hi havia aleshores a tots els estats europeus, també al Principat, el Rei, que encarna l'autoritat, és el representant de Déu.

Però mentre a Castella això va portar a l'absolutisme del *Rey* per a imposar-se i fer-se obeir cegament per tots els seus súbdits, aquí, al contrari, s'interpretà com l'obligació del Rei a assemblar-se a Déu en la recta administració de les seves facultats, principalment no sent injust. La fe, la justícia i el respecte a la veritat que el Príncep està obligat a servir, són de més alta estima que els seus drets al regne. Només pot plaure a l'autoritat allò que és possible, honest, just i vertader.

La missió de l'autoritat no és considerada com un exercici de drets superiors sinó com un càrrec d'obligacions. L'autoritat existeix per acomplir allò que "li és llegut", i les coses que els governats li poden demanar constitueixen les seves obligacions. El Rei ha de garantir-los les llibertats; ha d'assegurar-los un règim de justícia; ha de defensar-los la pacífica possessió de llurs béns; en resum: no pot trepitjar les prerrogatives que tenen per Dret natural i per llei. És a dir: pertoca al Rei afavorir les llibertats dels ciutadans i respectar llurs immunitats.

(**NOTA:** aquest *CONCEPTE CATALÀ D'AUTORITAT* serà matèria d'un proper llibre de la Col·lecció **I ARA, QUÈ? RESSITUEM-NOS!**).

15. Funció legislativa: expressar la llei

De totes les facultats de govern, la cabdal és la funció legislativa perquè estatueix la norma amb què la governació ha d'ésser realitzada.

En el concepte català, però, aquesta facultat no és ordenadora, sinó únicament expressiva; és a dir, no atorga a l'autoritat poder per instituir el Dret, sinó tan sols per a convertir-lo en fórmules legals

que en siguin l'expressió. El Dret i la justícia que el legislador expressa en formular la llei són anteriors i superiors a aquesta; la funció legislativa és l'instrument que els recull i els presenta en forma concreta i fàcilment recordable. L'autoritat no pot crear el Dret sinó únicament recollir-lo, o sia, respectar-lo, sotmetre-s'hi, i mostrar-lo en normes clares i simples.

La funció legislativa, doncs, ha de ser usada solament quan una necessitat ho justifica. La multiplicació de lleis ofega la llibertat del ciutadà imposant-li com una mena de servitud. I perquè la llei “no deu ésser feta per profit personal del príncep ne d'altre particular” sinó, com recordaven les Corts de Barcelona de 1432 amb Ferran I, “per defensió e gran utilitat de la cosa pública del Principat”.

16. Finalitat de la llei: assegurar la llibertat i l'equitat

Dins el règim català, la llei no és inspirada per cap decisió especulativa sinó pels fets. El Dret neix dels fets i la llei és determinada pels fets, i al mateix temps és una formulació dels superiors principis que constitueixen llur essència.

La llei ha de ser “santa, honesta, equitativa, justa, d'acord amb la manera d'ésser dels legislats i amb llurs costums, que s'adigui amb els temps, i que sigui útil i necessària, clara i fàcilment intel·ligible”. Cal que els textos legals siguin breus: “les lleis que multipliquen els preceptes i baixen a nimietats, recapten el fastidi i menyspreu dels qui han d'acomplir-les, hom les oblida aviat, i són causa de transgressions i delictes”. I s'ha de legislar solament en cas de necessitat.

La finalitat de la llei és la bona i prompta expedició de la justícia, i tota llei ha d'ésser estatuïda per a la comuna utilitat dels ciutadans.

Hi ha un principi general que forma l'essència del règim català fins a l'extrem que es diu que hi queda completament explicat i justificat: la finalitat de les lleis és assegurar la llibertat d'actuació, i el predomini de l'equitat en l'ús d'aquesta llibertat.

17. Innecessitat de la llei

La proclamació del dret de faltar a la llei no és solament l'expressió d'un parer dels juristes, sinó d'un íntim esperit popular de justícia.

Ho posa de relleu un fet històric. A les Corts de Barcelona de 1639, un diputat del Braç Militar va presentar una proposició referida a les lleis civils demanant que les Corts votessin una llei dient: 1) que totes les lleis fins llavors vigents quedaven derogades; 2) que es prohibís que se'n promulguessin de noves; i 3) que les qüestions que a l'avenir es plantegessin fossin fallades pels jutges segons seny natural.

Les Corts es van dividir. Però l'important és que aquells que no defensaren la proposició no al·legaven que fos absurda sinó que era simplement innecessària ja que a Catalunya no era possible de promulgar cap llei sense l'expressa aprovació de les representacions populars a les Corts.

Finalment, la proposta va ser declarada innecessària perquè a Catalunya quan la llei esdevé injusta, no s'ha d'aplicar, ni tan sols el jutge té el dret d'imposar-la perquè davant la necessitat de mantenir la justícia, han de cedir totes les lleis, i és lícit apartar-se del que disposen, ja que primer és atorgar justícia als ciutadans que imposar-los una llei.

18. Conceptes de justícia i d'injustícia

La justícia és el discerniment entre allò que és equitatiu i allò que és una iniquitat. Quan es tracta de jutjar discernint entre el que és equitatiu i la iniquitat, cal fugir de subtileses; n'hi ha prou a tenir en compte el sentit de justícia que naturalment resulta de les circumstàncies del fet.

D'aquest concepte de la justícia prové que en el nostre règim les circumstàncies del fet tinguin una importància tan extraordinària i siguin invocades constantment i considerades com norma decisiva del jutjament. “A Catalunya els jutges han de judicar segons veritat –és a dir, segons allò que els fets posen en evidència- abans que segons llei”. Per aquest motiu, al règim català l'arbitri judicial té gran importància, car hi és tingut com la norma última del jutjament: la veu del jutge és la veu de la llei.

Jurídicament, la injustícia és el resultat de no lligar el fet amb el dret. A una notòria injustícia hom no ha de concedir major transcendència que a una resolució evidentment nul·la: cap.

19. Equitat - Proscripció de l'abús - Subjecció de l'autoritat a la llei

Aquesta justícia aplicada és l'equitat. L'equitat és l'adequació a la realitat de les coses, i això supedita el concepte de justícia al de conveniència o utilitat, sotmet l'imperi de l'abstracció a la necessitat de justícia. La solució inútil no pot ser justa perquè és perjudicial.

L'equitat és la norma primordial del jutjament perquè és la norma d'interpretació de les lleis, els drets i els pactes, és a dir,

l'esperit amb què s'han de posar en pràctica. L'equitat és el resultat d'aplicar l'esperit de la llei, i contradiu la llei aquell qui l'aplica atenent-se a les seves paraules i menyspreant el seu esperit.

El predomini de l'equitat té per conseqüència la proscripció de l'abús. La proscripció de l'abús, i el desig d'evitar que sigui possible, són la causa determinant de la majoria de constitucions. A les Corts de Montsó de 1363, Pere III estén la prohibició d'abús a “nostra persona, e de l'alta regina cara muller nostra, e dels fills nostres, e del tresorer e d'altres oficials nostres”. I més contundentment, Ferran II a les Corts a Barcelona de 1481: “Poc valdria fer lleis ni constitucions, si no eren per nós i nostres oficials observades”.

20. Poder executiu - Separació de poders molt abans de Montesquieu (1689-1755)

En un règim de les característiques del català, l'acompliment dels actes té una importància cabdal. Per tant, el poder executiu hi pren un relleu singular, que el destaca entre altres poders de l'Estat.

Però el poder executiu és considerat com un conjunt de facultats atorgades pel poble; l'origen del poder és la sobirania popular i, per tant, el príncep té potestat en tant que el poble la hi atorga. Les disposicions amb què Catalunya és governada, estan subjectes als acords de les Corts. Al Principat, les ordres del Rei que contradiguin les Constitucions, són per si mateixes nul·les i cap jutge ni funcionari no les pot obeir.

Aquí, la separació de poders apareix d'una manera clara, i també la prioritat del legislatiu.

La missió del poder executiu és precisament sostenir el dret i les llibertats del ciutadans: el Rei no ha de tolerar que ningú sigui espoliat, i ha de tenir cura de la benestar de tots, car, per un deure de justícia, el qui governa ha d'emparar l'oprimit.

21. Poder judicial - Administració de justícia - Jurat popular

A Catalunya, el poder judicial es troba ja constituït en la primera compilació dels Usatges, i la independència del poder judicial respecte de l'executiu és tractada en una pragmàtica de Pere III a Barcelona al 1354 on el Rei promet no immiscir-se ni personalment ni per representant, en els expedients de recusació i substitució de jutges.

No obstant, la característica cabdal del poder judicial català és d'estar encarnat en un estament professional i en una representació popular. Això va ser legalitzat el 1283 per Pere II en el *Recognoverunt Proceres* atorgat a la ciutat de Barcelona (i estès a gran part del Principat), que recollia i establia “costums estilats des de temps antics”.

En qüestions criminals eren elegits, per sort, 24 jurats entre els membres de tots els estaments que formaven el Consell de Cent, i es constituïen a la presó, amb el jutge i els seus adjunts; llavors els era llegit el sumari de la causa amb la relació dels fets, i emetien llur parer, que no constituïa la sentència sinó el seu fonament.

En qüestions civils, una constitució de les Corts de Montsó de 1585 constata la intervenció d'elements no professionals en el jutjament: un organisme assessor constituït per un prior i quatre advocats, que es canviaven cada setmana (els “setmaners”).

22. Bons professionals

En aquesta manera de fer, tenen un pes molt important les qualitats que han de posseir les persones que, trobant-se en possessió d'un títol professional, donen categoria als elements jutjadors i adjuvants.

En sengles constitucions s'afirma que els jutges han d'ésser de “bona fama, sciència i consciència, tements Deu e amants justícia” i “hàbils y suficients”, i per això “hàjan d'ésser doctors de Universitat aprovada y tenir per lo menys quatre anys de pràctica, havent advocat quatre anys complerts”. És de notar que la pràctica no ha d'ésser judicial sinó d'advocacia.

Per obtenir el títol d'advocat era condició precisa ésser examinat “per los prohòmens de quiscun lloc, ensems ab los altres savis en Dret”, i sent els prohoms una representació ciutadana allunyada del professionalisme, per ells la idoneïtat no podia pas consistir en abstraccions i teories.

I dels notaris s'estatueix que per obtenir el títol no és suficient demostrar la ciència sinó que l'aspirant “hagi practicat en casa de notari públic, almenys per temps de quatre anys”.

Així, doncs, els dos mots clau del bon professionalisme català són, “expert” i “pràctic”.

23. Ciutadania - Honor - Pobresa

Aquesta manera d'apreciar el professionalisme és filla d'un esperit eminentment realista que informa tota la concepció ciutadana.

Sota aquest punt de vista, és molt característica la concepció de l'honor com el premi als mèrits i a les virtuts personals. Per aquest motiu no hi ha honor sense responsabilitats.

El ciutadà ha d'ésser persona “de bones costums, que no faci tort als altres, i que tant com pugui s'esforci a obrar virtuosament”. Això concreta l'exemplaritat ciutadana en les virtuts del treball. Per aquesta raó al Consell de Cent no foren admesos militars fins al 1498 ni nobles fins al 1621: el règim de la ciutat havia d'estar en mans d'homes que coneguessin pràcticament les dificultats quotidianes i que visquessin els problemes ciutadans, cosa que no s'esdevé ni amb els nobles ni amb els militars.

L'esperit humaníssim d'aquella societat considerava la pobresa de manera adaptativa i oberta. I era pobre “qui només viu del seu treball” (per això si ha d'esmerçar temps a pledejar, és eximit de les despeses) o bé “qui no pot viure honorablement segons la seva posició social” (i per això hi havia un “Any de plor” que protegia la vídua a més del que li correspongués per herència). L'estatus de pobre era, doncs, digne, canviant i una d'aquelles coses que convenia deixar a l'arbitri judicial.

24. Facultats de les ciutats

L'esperit que impregna el poble català i que es tradueix en el que ja hem vist, aplicat a la comunitat ciutadana porta a l'establiment d'un règim de facultats proporcionades a la seva capacitat real.

Per la seva prosperitat i benestar, Barcelona té la facultat d'instituir el seu règim no només civil sinó de repressió criminal. Així, qui determina les qüestions que s'han de tractar i resoldre és el Consell de Cent (mentre que en altres terres l'Estat intervé

directament en el règim ciutadà). I allò que la ciutat estatueix, obliga tots els estaments, àdhuc el militar i la clerecia. Entre les facultats de govern del Consell de Cent hi ha: 1) organitzar i regir l'ensenyament; 2) constituir i proveir els organismes ciutadans i nomenar-ne els funcionaris; 3) crear Consolats de Mar (el de Barcelona arribà a tenir prop de 90 representacions a Sicília, Nàpols, Gènova, Roma, etc.; va arribar a haver-hi 135 o més Consolats de Mar); 4)...

Barcelona era, de fet, un territori regit per un Estat dins un altre Estat que es limita a les qüestions de dret públic, i encara en sentit molt restringit. La iniciativa ciutadana resol tot el que més directament afecta al seu interès.

Aquesta amplitud de què gaudia el Consell de Cent, la tenien també els organismes municipals d'altres localitats en l'extensió i intensitat que corresponien a llur importància i necessitats.

25. Possessió i servei d'armes

“Els catalans poden portar i posseir armes ofensives i defensives de dia i de nit sense cap impediment.” (Article 29 de la reformulació a l'estil modern de les Constitucions Catalanes vigents al 1714, feta el 1878 pels advocats **Josep Coroleu i Inglada** i **Josep Pella i Forgas**, titulada *Los fueros de Cataluña* i que mostra l'enorme actualitat d'aquelles nostres antigues Constitucions).

“Els catalans estan exempts del servei de les armes si el Príncep en persona o el seu Lloctinent no es posen al front de l'exèrcit. No poden ser obligats a servir de guarnició en destacaments militars o en el resguard de les fronteres. No han de servir en guerres fora del Principat ni en les Armades pel sistema de matrícules de mar u altre forma d'enganxi forçós.” (Article 30).

Si les Constitucions Catalanes recollien aquestes pràctiques, ¿es pot ja afirmar rotundament la inexistència del dit “dret de cuixa”... com a mínim a Catalunya? I ¿podia la situació dels pagesos i, en general, del poble català ser tan de submissió i patiment com habitualment se’ns ha presentat, en particular amb els anomenats “Mals usos”? I queda clar que aquí no podia haver-hi *levas forzosas* com en els pobles de Castella. A més, en els vaixells catalans els galiots no anaven amb grillons sinó que eren homes lliures que rebien una part del botí.

26. L'accés a la terra

Per diferents raons històriques, a Catalunya i a tota la Nació Catalana pràcticament no va existir la figura del jornaler o del proletari rural. La propietat de la terra ha estat més o menys mitjana, i això va implicar l'existència d'una forta classe mitjana rural.

A “**Què cal saber del Dret Català**” (apartat 5) ja he apuntat el següent:

1r que els parcers, masovers i pagesos podien vendre i hipotecar la terra de la qual tenien el “domini útil”, i deixar-la en herència als seus fills, a condició que complissin els acords o compromisos amb qui tingués el “domini directe o eminent” de la terra.

i 2n que una altra particularitat del nostre dret és la igualtat dels dos sexes. En particular, en relació a la terra, convindria reavaluar la igualtat de l'herència via hereu o via pubilla abans i després de 1714.

I més en general, sembla que caldrà revisar i ressituar el tema dels “Mals usos”.

27. Camins de mar i de terra

Per una banda, un tema clau i repetitiu és la pràctica i el subsegüent dret que “Hi hagi a Catalunya completa llibertat d’anar i venir per mar i terra, de dia i nit, per tota classe de camins, sense passaport ni cap document. Sota l’empara del Príncep Comte de Barcelona, de qui són tots els camins, estan els viatjants i les seves coses; tota violència que en aquests es cometi sigui castigada com a delictes de lesa majestat” (Art. 17), redacció que sorprèn en cadascun dels seus components.

A més, l’obertura catalana al mar, tant emissora com receptora, es va traduir a partir del segle XI en la xarxa d’òrgans executius anomenats Consolats de Mar, i en l’elaboració d’un dret marítim que recopila els costums marítims de Barcelona universalment coneguts fins fa poc (a precisar), recollits per primera vegada al **Llibre del Consolat de Mar** i basades en les **Ordinacions de Ribera** promulgades per Jaume I el 1258.

És important el fet que “Correspon també a la Generalitat de Catalunya: conservar la pau i defensar la nació, tenint i armant esquadra amb el nombre de naus necessari per a protegir els mars i les costes del Principat”. (Art. 78).

28. Relació entre catalans, valencians, mallorquins i aragonesos

“La Nació Catalana és la reunió dels pobles que parlen l’idioma català; el seu territori comprèn: Catalunya, amb els comtats de Rosselló i Cerdanya; el Regne de València i el Regne de Mallorca” (Art. 1).

“Els tres pobles que formen la Nació Catalana tenen la seva constitució política i estan confederats entre si i amb el Regne d’Aragó, mitjançant certes condicions que són objecte d’una llei especial. Catalunya és l’estat polític format dins de la confederació pels catalans del Principat i dels comtats de Rosselló i de Cerdanya” (Art. 2).

“El Principat de Catalunya és lliure i independent, i per cap concepte pot trencar-se la seva unitat ni alienar-se” (Art. 3).

“Per als beneficis de la ciutadania no hi ha distinció entre catalans i mallorquins” (Art. 26).

Quant als valencians, tenien “*ius solis*” i “*ius sanguinis*”, o sigui que, si volien, eren ciutadans catalans per residir al Principat o bé per tenir avantpassats catalans.

En canvi, els aragonesos eren estrangers (però no sé si ho eren exactament igual que eren estrangers els castellans fins al 1714: Suposo que tenien determinats avantatges... a precisar).

“Quan es reuneixin les Corts Generals de Catalunya, Aragó, València i Mallorca per tractar dels interessos comuns a tots aquests estats, celebraran les seves sessions en un lloc fronterer e intermedi que per la seva situació pugui convenir a tots igualment” (Art. 53).

“Per a sufragar les despeses (...) la Generalitat (...) tindrà duanes a les fronteres de França, Aragó, València i a la costa” (Art. 82).

Sense comentaris.

29. Inviolabilitats

Del domicili: “La llar catalana, com á domicili de la família natural, la corporació, la comunitat, etc., és inviolable [...] Si algú promogués ó cooperés á guerres civils ó intestines, si es refugia en el seu domicili propi, no és castigat” (Constitucions de Pau i Treva de Déu).

Del lloc de refugi: “Tota persona refugiada en una església, convent, hospital, cementiri o un altre lloc religiós o bé en el Palau del Comte de Barcelona Príncep de Catalunya, gaudi del dret d’asil en la següent forma: 1r No sigui extreta del seu asil sinó pel sometent. 2n En aquest cas no sigui condemnada a pena de mort o una altra corporal afflictiva. 3r Si fos extreta d’una altra manera que no per sometent, com per sola autoritat d’un jutge ordinari o extraordinari o bé mitjançant engany, observi’s el costum català per la qual queda lliure de tots els delictes que fins al dia en què fou violat el seu asil hagués comès. Exceptuant-se dels anteriors beneficis els assassins, taladors nocturns dels camps i lladres públics.” (Art. 21).

De la correspondència: “(...) per la major llibertat del comerç estatuhim y ordenam ab lloació y aprobació de la present Cort: que ningun official real, ni encara lo Lloctinent General, o Capità General, pugua desclóurer ni llegir las cartas que aniran y vindran per las estafetas o correus ordinaris. (...) y que los que contrafaran a la present constitució incidescan en las penas de l’observança (...)”. (Constitució 22/1706)

“Els correus a Catalunya estan sota la salvaguarda del Príncep i no poden ser detinguts. És inviolable la correspondència” (Art. 24).

De la propietat: “La propietat és inviolable a Catalunya i ningú, sigui quina sigui la seva condició o estament, podrà ser despullat sense coneixement de causa de la possessió o quasi possessió d’aquelles coses que tingui, posseeixi o quasi posseeixi (...) La propietat és respectable, de tal manera que el que desafii al seu posseïdor, ora sigui de paraula, ora per escrits o per tercera persona, o bé s’atreveixi a col·locar creus u altres senyals en els camps que denotin amenaça o de qualsevol manera infonguin temor, se li considera separat de la Pau i Treva” (Art. 13).

30. Protecció de la llibertat dels catalans

“El respecte als Drets i Llibertats dels catalans està garantit per la responsabilitat civil i criminal dels qui violen aquestes llibertats i drets, podent el perjudicat usar a la seva elecció dels procediments judicials comuns o dels extraordinaris de la Pau i Treva o en força dels Usatges de Barcelona.

Qualsevol ciutadà català o resident a Catalunya pot instar en virtut del procés de Pau i Treva que sigui declarat pertorbador de l’ordre i perseguit com a tal l’individu o corporació que requerit per esmenar una injúria davant jutge competent es resistís a fer-ho” (Art. 32).

“Correspon al General de Catalunya: 1r Cuidar que es compleixin i respectin a Catalunya les lleis i costums de la terra. Els drets generals i particulars, oposant-se a tota infracció. Requerint, protestant i procurant es peni en la forma establerta als infractors que no siguin el Rei o la seva família per ser les faltes d’aquests d’exclusiu judici de les Corts.

Tots els habitants al Principat poden instar judici d’infracció de les llibertats.

Incorreran els diputats negligents en les penes dels infractors o pèrdua de salari” (Art. 76).

31. Més prevenció de l’abús del Rei i dels seus representants

“Tot atropellament, iniquitat u opressió que el Rei, la seva família o els seus empleats ordinaris o delegats haguessin comès, així en l’ordre polític com en l’administratiu i civil privat a algun habitant de Catalunya, deurà el Rei desfer i esmenar el greuge inferit amb consell i assistència de la major i més sana part de les Corts. De la mateixa manera repararà la captura d’un Diputat o la coacció que se li fes. L’esmena de danys i perjudicis causats pels empleats de la Corona la satisfaran aquests dels seus propis béns” (Art. 68).

“Tota infracció de qualsevol de les Constitucions, Usatges, Lleis i Llibertats així generals com especials feta pels empleats de la Corona, els tribunals de justícia, l’administració, els seus subalterns i delegats haurà de ser reparada a instàncies de la Diputació General al càrrec de la qual està la defensa de les llibertats de la terra. Les infraccions comeses pel Príncep o la seva família o pels seus oficials no esmenades, són d’exclusiva competència, i objecte del Memorial de Greuges de les Corts” (Art. 33).

“Ni el Rei ni la seva família estan exempts del pagament dels impostos de la Diputació” (Art. 82).

32. Càstigs - Fiances - Presons

“Ningú a Catalunya pot ser detingut o pres sense mèrits suficients de culpabilitat i solament per mandat escrit de tribunal

competent. (...) Castiguis tot abús d'autoritat amb la multa i la privació de l'ocupació. El detingut sense les formalitats legals podrà al·legar excepció de mala captura o guiatge, i el jutge respon en aquest cas amb el seu salari del retard a proveir” (Art. 18).

“Ningú pot ser condemnat a Catalunya a perdre la llibertat sinó per sentència ferma donada dins del territori, pels jutges i per les lleis del Principat” (Art. 20).

“Quedi exempta de presó tota persona que donés fiança suficient per respondre dels danys i perjudicis, á no ser culpada d'homicidi o un altre delicte que mereixi pena corporal afflictiva. En cas de ser detinguda a la nit no serà portada a la presó sinó presentada en casa del fiador.

Als pobres no se'ls exigeixi fiança per a la llibertat provisional, tan sols jurament” (Art. 19).

“Són les presons per a custòdia i no per mortificació dels detinguts; els jutges sota la seva responsabilitat cuidaran que els presos no estiguin en calabossos foscos, estrets o humits” (Art. 22).

“Ningú sigui castigat juntament en persona i béns” (Art. 23).

33. Justícia ràpida

És interessant i significatiu trobar-se nombroses vegades i en diferents manifestacions la preocupació per què la justícia funcioni amb celeritat. Una constitució de les Corts de Sant Cugat de 1419 recorda que els jutges han de jutjar “ab tota diligència, segons Dret e justícia, e bona equitat e raó”.

Una tasca del General era “aclarir i interpretar les Constitucions, reformes, actes i capítols de Corts, per les quals es regeix amb assistència dels assessors ordinaris, en el terme de quatre dies”.

Es fixen terminis: “Les causes plenàries tenen de finir-se en el terme precís de 100 dies; si son apel·lacions, en el de 50, i la causa de segona apel·lació en el de 10 dies comptadors des del en què fou incoada la causa” (Corts de Barcelona, 1251). I es sanciona a qui sigui responsable del retard: “Tants quants dies se passi d’aquesta regla, per fer la resolució, els perd el jutge, relator, magistrat ó de qui fos la culpa, de son respectiu salari” (Montsó, 1517).

34. Insaculació: a Catalunya no existia corrupció social abans de 1714

L’actuació del poble i el seu Dret català basat en la llibertat i el respecte de l’altre, feien difícil la corrupció individual. Però a més hi havia un preventiu de la corrupció social: el mètode utilitzat per l’elecció dels càrrecs, que s’anomenava *insaculació*.

La *insaculació* es caracteritzava per:

1r cada elecció sempre era en una mateixa data fixa coneguda per tothom; per exemple, la del Consell de Cent de Barcelona era per Sant Andreu, el 30 de novembre;

2n el temps de duració del càrrec era curt: un any els càrrecs municipals, tres anys els de la Generalitat,...;

3r no hi havia cap remuneració;

4t el nom de cada persona que hom considerava qualificada per optar a una responsabilitat (i que complia una sèrie de

condicions, com és ara no tenir deutes pendents) era escrit en rodolí en un paper que s'introduïa dins d'un sac (per això "insaculació");

5è la mà innocent d'una criatura de menys de deu anys treia un paper; tot i que la persona així escollida podia negar-s'hi, poques vegades ho feia perquè era un honor i una responsabilitat al servei de la comunitat;

6è l'escollit havia de passar la "Purga de taula" abans i en acabar l'exercici del càrrec a fi de rendir comptes del seu patrimoni i demostrar que no se n'havia beneficiat;

i 7è s'havia d'esperar unes quantes eleccions abans de poder aspirar de nou a ser insaculat.

Amb aquest manera de funcionar, no m'imagino com al Principat i a tota la Nació Catalana podia haver-hi corrupció social.

En canvi, el 1714 Felipe-V-de-Castilla va imposar el mètode castellà: càrrecs vitalicis posats pel Rei, bé designant-los a dit o bé posant-los a subhasta. Inevitablement, això és font de corrupció social... que, al seu torn, facilita i augmenta la corrupció individual.

Sembla clar que és així com els ocupants castellans van implantar i potenciar arreu on arribaven la corrupció social, corrupció que ha estat per l'*Estado-Español* una forma sistemàtica de governar: generant subelits locals també corruptes que tenen ben supeditades i sempre controlades agafades pels... dossiers secrets. I aquest mètode castellà, és clar, ha estat i és aplicat també a Catalunya.

35. Guerrers – Almogàvers – Imperi-mundial-xarxa Català

S'accepta (però sense dir-ho gairebé mai) que Catalunya va construir un imperi mediterrani. Més del 70% del territori de l'actual Itàlia estava dins dels virregnats catalans de Nàpols, Sicília i Còrsega (i, a més, durant dècades, els catalans vam dominar el Vaticà). També es parla una mica d'Atenes i de Neopàtria a Grècia.

Però és espectacular el que està sortint a la llum gràcies a més de 30 anys d'investigacions de l'INH (Institut Nova Història, <https://www.inh.cat/>) i d'altres grups: Histocat (Fundació d'Estudis Històrics de Catalunya, <https://www.histocat.cat/>), La vaca cega (<https://www.histo.cat/>), CCH (Cercle Català d'Història, <https://www.cch.cat/>), ARHLC (Associació per a la recerca de la història i les llibertats catalanes, <https://www.devolucio.cat/>), Memorial 1714 (<https://www.memorial1714.cat/>), CEC (Cercle d'Estudis Colombins, <https://www.cecolom.cat/>), Marcel Mañé (<http://marcel-mane.com>). Més, siusplau?

Ja hi ha una quarantena de llibres publicats per aquests grups, a més de molts centenars d'articles que estan a l'abast gratuïtament a les seves respectives webs. Em limito aquí a fer un breu esquema (a millorar i omplir):

1 Si de l'Est marítim se n'encarregaven els Barcelona, de l'Oest peninsular se n'ocupaven els Urgell i d'altres comtes catalans. Caldrà, doncs, revisar tota la qüestió de la recentment (poc més de 100 anys?) inventada *Reconquista* i, per tant, de la formació dels diferents *Reinos* de l'interior de la Península. Els catalans vam estar molt temps (a precisar: segles XI-XII-XIII-XIV-XV-...) a Castella, Lleó, Extremadura, Andalusia (Còrdova, Almeria, Sevilla, Jaén, ..., i ¡Granada!),... I una part d'aquells nobles catalans es van castellanitzar... i, probablement, molt van contribuir a la catalanofòbia!

2 La influència catalana a la Mediterrània era molt més extensa: Xipre, Rodes, Malta, Creta; Croàcia, Bòsnia, Albània; Algèria, Tunísia, Síria, Líbia,... I encara no sé com, vam ser Reis de Jerusalem (per això un dels títols de Felipe-VI-de-Espanya és el de *Rey de Jerusalén*; juntament amb molts altres títols, també aquest ens el van espoliar).

3 La nostra influència a Europa no només afectava a les zones costeres de la Mediterrània sinó que arribava al cor del continent: Hongria, Àustria...

4 Per terra, els catalans arribarem a Abissínia/Etiòpia, Armènia,... fins la Xina. Un fet impactant: un capitell del claustre del monestir de Ripoll té esculpides dues cares de mongol. Probable explicació? El Principat era tan important que quan el Gran Khan mongol de la Xina busca un aliat europeu davant l'amenaça otomana, envia dos ambaixadors a negociar amb... Jaume I! Aquest intercanvia ambaixador enviant el 1267 Jaume Alarich, que ha passat a la història oficial amb el famós nom de... Marco Polo! (I d'aquest intercanvi prové probablement que el gentilici castellà sigui *mongol*, terminació amb -ol que només té a més *español*, cosa també molt significativa: el gentilici castellà pels habitants d'Espanya és... català! Si fos castellà, seria *españense* o *españolano* o *españoleno* o *españolino* o *españolés* o *españolero*, que són les seves terminacions més habituals).

5 Un cop controlada la Mediterrània, els catalans vam sortir cap a l'Atlàntic: 1) cap al Sud, vers el continent africà: Gàmbia; 2) cap a l'Est: Canàries; 3) cap més a l'Oest: 3.1) Amèrica del Centre, i 3.2) Amèrica del Sud (per cert, el Virregnat era una forma de govern catalana, i en absolut castellana), i 3.3) Amèrica del Nord: EUA (Florida, Cal-i-forn-ia, San Francisco,...); Canadà (Mont-real, Terra-nova,...);...

6 I també aquells catalans vam arribar a moltes més costes: Formosa (curiós nom portuguès, oi?), Japó, Austràlia, Hawaii, etc.

Sovint el camí dels comerciants catalans era prèviament obert pels guerrers també catalans, els millors durant segles, batallant fins a guanyar. I el nom “almogàvers” recorda els guerrers catalans més ferotges d’una època determinada (a precisar).

I es planteja de nou la pregunta clau ja formulada a la presentació: com es pot construir un imperi nàutic des de *la meseta castellana*? La resposta és que només hi ha una possibilitat: apropiant-se de l’imperi que durant segles havíem anat construint pas a pas les nacions nàutiques catalanes (inclosos els Virregnats a Itàlia). Agradi o no a uns (per un tipus de raons) i/o a altres (per raons molt diferents), *El imperio donde nunca se ponía el sol* era l’imperi construït per la Nació Catalana. Senzillament, nosaltres vam bastir el primer Imperi Europeu Mundial. Però era un Imperi *sui generis* perquè, lògicament, i malgrat les destrosses fetes, estava impregnat de l’esperit català de llibertat i de justícia, i per aquesta raó utilitzo l’expressió “Imperi-xarxa” a fi de distingir-lo del mot “Imperi” tot curt, el qual té una càrrega fortament destructiva.

Pau Casals i Defilló (1876-1973) va dir a l’Assemblea de l’ONU del 21 d’octubre del 1971: “Catalunya va tenir les primeres Nacions Unides: al segle XI totes les autoritats de Catalunya es van reunir en una ciutat de França -aleshores Catalunya- per a parlar de pau, al segle XI”. Ara podem dir que els catalans vam configurar una Commonwealth *avant la lettre*...

36. Sometent - Miquelets - La Coronela - Exèrcit català amb Acadèmia Militar -

Quan es comença a complementar el català-seny-comerç que se'ns ha imbuït a cops des de 1714, amb el català-rauxa-combat que també érem, enfortits amb el costum-dret de “portar i posseir armes ofensives i defensives de dia i de nit sense cap impediment”, es comença a descobrir tot un món de gestes, d'aliances i contra-aliances, d'estratègies, d'uniformes, d'armaments, de tècniques de fabricació d'armes (i d'uniformes), d'autodefensa popular al camp (Sometent), de cos militar magníficament armat arrelat a l'orografia (Miquelets), de gremis cadascun amb el seu estendard i les seves armes (la Coronela), de formació en Acadèmia Militar d'oficials catalans que després del 1714 foren disputats per diferents exèrcits europeus, etc. La ingent obra d'En **Francesc Riart** i En **F. Xavier Hernández** és un important pas en la seva recuperació.

I comencem a descobrir que també en aquest camp el Principat va ser pioner. I que el treball del vidre, i l'invent de les fargues, i disposar de salnitre, i tenir altres matèries i coneixements, van aconseguir que les millors espases i armes de foc es forgessin aquí. I que ja En Jaume I anés amb una pistola a la cintura, i que utilitzés pólvora i canons per (re)conquerir València (1229 a 1245). I que les fàbriques d'armes de Ripoll, i com a mínim 43 altres poblacions catalanes més, fossin més tard sistemàticament destruïdes.

I com que és un altre tema que també he descobert recentment, invito a cadascú a cercar... i a compartir el que trobi-trobem!

37. Relació amb les dinasties catalana, *Trastàmara*, austríaca i borbònica

La relació del poble català amb la seva dinastia autòctona durant més de cinc segles fins a la (sospitosa?) mort de Martí l'Humà i hereus el 1410, va generar el Dret i la societat tan lliures i especials que estem veient.

L'arribada el 1412 dels *Trastàmara* (que, per cert, mai més tornaren a anomenar-se així) es tradueix (sorprenentment en una dinastia castellana) en un augment de les Constitucions que tenen com a finalitat justament impedir els abusos de poder típics de l'absolutisme castellà.

L'arrel del creixent desacord entre el Principat de Catalunya i els Reis de las dinasties austríaca (1516-1700 i 1705-1713) i borbònica (1702-1705) va ésser la insubmissió d'aquestes dinasties al sistema legislatiu encarnat en les Corts Catalanes. Les Corts defensaven els principis catalans fonamentals de llibertat, dret i governació. Els candidats a Rei del Principat havien de jurar respectar i complir les Constitucions Catalanes. I les Corts Catalanes no voten cap subsidi ni donatiu fins que el rei ha donat satisfacció dels greuges infligits al Principat (“Memorials de greuges”).

I corresponia al General de Catalunya instar i rebre, dins del tercer dia, del Lloctinent General, del Governador Virrei, del Canceller i de tots els empleats de la Nació, de qualsevol classe que fossin, el jurament d'observar i fer complir de manera fidedigna les Constitucions i Usatges, fins i tot en el cas que el mateix Rei manés el contrari.

Això es va anar fent més i més intolerable entre uns Reis cada cop més residents en una *corte* fixada a Madrid des del 1561, la qual, com més va, més impregnada estava de l'absolutisme castellà.

38. Una justícia o dues? Dret Català!

Si de 1714 ençà no hi ha Estat ni exèrcit ni ambaixadors ni moneda catalans, TAMPOC NO pot haver-hi “Justícia Catalana”. NI HI HAURÀ RES PRÒPIAMENT CATALÀ mentre no tornem a ser lliures. Tampoc no hi ha economia catalana. Per aquesta raó Madrid dissenya l’economia a les terres catalanes en funció de les seves necessitats, i l’espoli fiscal l’entén com si fos “solidaritat”. I com a vencedors castellans que són, tenen raó. Senzillament, tot és seu i en fan el que volen.

De fet, parlant amb rigor, des del 1714 no hi ha pròpiament ni tan sols poble català mentre continuem sotmesos a Madrid/Castilla/ Estado-Español, atès que un poble que no és lliure no és poble.

La lamentable realitat és que hi ha una *Justicia Española* basada en el *Derecho Castellano* que s’està aplicant a tot el *Reino de España*. Aleshores, és un autoengany i un engany parlar, per exemple, de “Tribunal Superior de Justícia de Catalunya” quan en realitat és el *Tribunal Superior de Justícia Española aplicada en Cataluña*.

Fins al 1714 teníem un Dret Català tan potent i tan arrelat, que una part del Dret Civil Català ha sobreviscut a 304 anys de persecució, el qual en part es continua aplicant cada dia. Però la seva font consuetudinària és la mateixa que la del Dret Públic Català. Recuperem el Dret Català sencer, i apliquem-nos la nostra pròpia Justícia!

39. Les Constitucions Catalanes són vigents

A més, les Constitucions Catalanes culminades a les Corts de 1705-1706 continuen vigents perquè:

1r A Catalunya només són vigents les lleis paccionades a les Corts Catalanes. En conseqüència, cap llei *castellano/estadoespañola* posterior a 1714 (ni cap llei francesa posterior a 1659) és legal a Catalunya. I encara menys legal és *la Constitución-Española-de-1978* ja que “Els contractes signats sota amenaça o coacció (en aquest cas, sobre tot militar... però no únicament militar) són viciats d’origen i nuls de ple dret”.

2n En contra del que també jo havia cregut fins fa poc, el *Decreto de Nueva Planta* de 16 de gener del 1716 NO va ni tan sols pretendre derogar les Constitucions Catalanes sinó que “només” va imposar una cinquantena d’articles reorganitzant la governació i també l’administració de *la justicia castellana*. L’article 56 afirma literalment: *En todo lo demás, que no está prevenido en los Capítulos antecedentes de este Decreto, mando se observen las Constituciones, que antes havia en Cataluña, entendiendose, que son establecidas de nuevo por este Decreto, y que tienen la misma fuerza, y vigor, que lo individualmente mandado en él.* Es troba el facsímil d’aquest decret a <http://devolucio.cat/constitucions/1716novaplanta.pdf>, i la revista **Sapiens** va publicar-lo en el seu número 182.

i 3r A més, i tancant en qualsevol cas la qüestió de manera definitiva, resulta que Felipe-V-de-Castilla va derogar per dos cops el *Decreto de Nueva Planta* quan va signar el Tractat de Viena del 1725 a canvi que l’emperador Carles VI renunciés definitivament a tota aspiració a la corona de la Monarquia Hispànica. Coroleu i Pella ho expliquen molt bé a l’*Epilogo* del mencionat llibre *Los Fueros de Cataluña*.

Ja que les Constitucions Catalanes són vigents, PER QUÈ NO APLICAR-LES DES D’ARA? Fem-ho!

40. AMB EL DRET CATALÀ, no té sentit parlar d'*Estado de Derecho*

La concepció mateixa d'*Estado de Derecho*, actualment molt emprada tant pels capitostos d'allà com pels subcapitostos processistes d'aquí, és anticatalana (i per això escric l'expressió en castellà). Caldria encunyar una locució adequada... si és que no existeix ja, i en aquest cas s'hauria de recuperar. Una possibilitat que proposo a falta de millor: "Dret amb Estat".

En un *Estado de Derecho* és l'Estat que defineix el Dret (normalment ara mitjançant l'absolutisme aplicat pel poder legislatiu modelat d'una forma o una altra) i que l'imposa al conjunt de la població (ESTAT-nació). Al Principat, el poble estatuïa la llei mitjançant el costum, i es dotava d'un estat (érem una NACIÓ-estat... i aviat tornarem a ser-ho!) per garantir les llibertats dels ciutadans davant dels eventuais abusos dels poderosos i preservar la *immunitas plebis*. D'aquí l'expressió "Dret amb Estat"...

En nom que *el interés colectivo es superior al interés individual*, els que tenen força per determinar les lleis segons els seus propis interessos parcials (familiars, empresarials, ideològics, clientelars, ESTATALS-nacionals,...) utilitzen l'aparell de l'Estat per imposar els seus interessos a cada persona, a les nacions sotmeses i al conjunt de la població. S'ha acabat allò tan just i equitatiu de "jutjar segons Dret i raó", i es dona pas a la justícia (adjectivada com a democràtica, això sí) dels poderosos. (Veieu "*Al amigo, trato de amigo;...*" a l'apartat 42).

41. AMB EL DRET CATALÀ, Juan-Carlos-I hauria deixat de ser rei fa dècades. I Felipe-VI no ho seria!

Bé, en realitat ja mai no hauria arribat a ser Juan-Carlos-I perquè a les darreres Corts Catalanes celebrades els anys 1705-

1706 es va aprovar una declaració d'inhabilitació perpètua dels Borbó que no ha estat mai canviada perquè des del 1714 ençà a l'ocupada Catalunya mai no hem pogut prendre una decisió lliure ni en aquest sentit en particular ni sobre la manera com governar-nos i viure en general.

Ja hem vist (apartat 23) que el Dret català espera que el ciutadà “tant com pugui s'esforci a obrar virtuosament”, i exigeix que l'autoritat tingui una conducta exemplar.

En particular, “el príncep ve obligat a preservar d'escàndols –especialment de mals exemples- els pobles que governa; no pot ordenar res contra la utilitat pública ni contra el dret constituït. No deu ser Rei qui no te la llei i no la serveix. Ja **Francesc Eiximenis** (1330-1409) preguntava: ‘Com se podrà abstenir de furtar e de tiranejar lo cavaller, o lo noble hom, envers os vassalls, quan veu que lo rei o lo gran prelat fa semblant?’”.

Quan hagués hagut de durar Juan Carlos I?

I tampoc Felipe-VI no seria *Rey* (a sobre, reclamant-se de l'obertament genocida anticatalà Felipe-V-de-Castilla!).

42. AMB EL DRET CATALÀ, és senzilla la resposta qualitativa al PP, PSOE, Ciudadanos, Podemos...

Haurem avançat enormement cap a recuperar la llibertat de Catalunya el dia en què responguem com cal a totes les fraccions de representants de *la parasitaria-camarilla-de-Madrid/ Estado-Español* quan unes, amenaçadores, ens comminen a *cumplir la Constitución de 1978, a acatar la legislación vigente, a respetar el Estado de Derecho*, etc., i també quan unes altres, més

conciliadores, prometen *reformar la Constitució de 1978* (o encara que asseguressin una *Novíssima Constitució Federal Espanyola*).

La nostra resposta hauria de ser del tipus:

“Tot això és Dret Castellà que es pot resumir en ‘*Al amigo, trato de amigo; al enemigo, trato de enemigo; y al indiferente, la legislación vigente (que, por cierto, encima me la he cocinado yo mismo a mi pleno gusto)*’ i que s’encarna en ‘*El palco del Bernabéu*’. Si, que vagin de gust!

Però nosaltres tenim el nostre propi i mil·lenari Dret Català qualitativament diferent del seu, i és per aquest Dret Català que ens regim.

A més, perquè una llei existeixi a Catalunya, ha de ser aprovada per les Corts Catalanes i, en conseqüència, totes les lleis *castellano/estadoespanyolas* imposades a partir de 1714 són il·legals a Catalunya.

Quan ara marxin definitivament del Principat, no oblidin d’emportar-se totes les seves lleis. I no s’oblidin pas d’emportar-se també les seves tropes militars i civils d’ocupació. I la seva corrupció social juntament amb tots els seus deixebles corruptes catalans.

Bon vent i barca nova!”

43. AMB EL DRET CATALÀ, no hi hauria desnonaments

“La casa catalana és el fonament de les llibertats i el seguríssim refugi dels catalans. Com a domicili de la família natural, la corporació, la comunitat, la casa catalana és inviolable, i el qui hi

entra sense permís, comet dos delictes: un de privat d'injúria al cap de família, i un altre de públic, de violació de la Pau i Treva o pertorbació de l'ordre" (Art. 9).

“Els animals domèstics, els instruments de conreu i tota sort d'eines per al treball, les armes i el cavall per a ús o defensa, els vestits, les robes del jaç, i el cofre, no poden ser embargats per contribucions, deutes ni per cap concepte, puix no ho permet la Constitució de Pau i Treva. Els empleats que contravinguessin aquesta disposició, a més de la pèrdua perpetua del seu ofici seran condemnats a l'arbitri de la jurisdicció real” (Art. 12).

“Està expressament prohibida la confiscació de béns a Catalunya en pena de tota classe de delictes, a excepció dels crims de lesa majestat i heretgia declarada per jutge eclesiàstic” (Art. 14).

No comment.

44. AMB EL DRET CATALÀ, cap cas com el de la Sra. Isabel Ferragut de malpraxi mèdica ni de prevaricació judicial

N'Arturo, fill únic de la Sra. Ferragut, es va deixar convèncer pels metges Benjamín Guix Melcior i Enrique Rubio García de deixar-se tractar amb radiacions ionitzants, a la Clínica Dexeus, la neurosi obsessiva que tenia (rentar-se sovint les mans). Els metges van cobrar-li 300.000 pessetes sense fer-ne cap rebut. El 3 de març del 1988, en lloc dels 20 minuts previstos de radiació, el van irradiar dues hores llargues, i així van condemnar-lo a mort. Com que era fort i sa, la necrosi cerebral produïda va trigar més de cinc anys a matar-lo. Finalment, va expirar el 27 de desembre del 1993.

Des d'aleshores, la Sra. Ferragut ha cercat justícia. Primer contra els metges i la clínica, i després, també contra els jutges

que han prevaricat: calumniant la víctima, falsificant declaracions, tergiversant proves, etc. La Sra. Ferragut va recórrer tots els esglaons de la *justicia estadoespañola* i després de la “justícia internacional”. A la fi, el que va esdevenir és que va ser ella la persona condemnada! Ho va ser “per calumniar els doctors Guix i Rubio”.

Als seus 87 anys, continua la lluita per aconseguir: 1r justícia contra els metges, i 2n la reforma del Sistema Judicial.

Més informació: <http://isabelferragut.blogspot.com.es/>

Precisió: Poso com a exemple el cas de la Sra. Ferragut perquè la conec personalment des de fa gairebé 25 anys i sé (una part d’)els enormes esforços que ha fet per tal d’aconseguir justícia. I Na Isabel és molt conscient que si hagués tingut més fills i els haguessin amenaçat (com hom va amenaçar la seva mare), hauria llençat la tovallola. Però Na Isabel és una dels centenars (milers?) de persones que s’han atrevit a presentar denúncia malgrat saber els molts problemes que això els comportaria; però hi ha moltíssims més casos de persones que NO s’han atrevit a denunciar. Amb el Dret Català, serien moltes desenes de milers. No, perdó, em rectifico: amb el Dret Català, els metges, jutges i altres professionals incompetents i/o corruptes ja haurien estat... “neutralitzats”, i ja faria molt de temps que haurien deixat de causar por, mals, dolors, estafes, injustícies, iniquitats... i, finalment, morts.

45. AMB EL DRET CATALÀ, l’excalcalde Marcel Surià mai no hauria entrat ni sortit de la presó

El 29 de febrer del 2016, dues setmanes després que li neguessin l’indult, En Marcel Surià, l’excalcalde de Santa Fe del Penedès (378 habitants, adherit a l’AMI, Associació de Municipis

Independentistes), va entrar a la presó de Can Brians. Va ingressar-hi per complir-hi els dos anys i tres mesos de condemna que li va imposar el *Tribunal Superior de Justicia Estadoespañola en Territorio Catalán*, que va augmentar intencionadament en tres mesos més la pena de dos anys que li havia posat l'*Audiencia de Barcelona* per així obligar-lo a entrar a la presó. En Surià va estar dins la garjola “només” un mes, fins al 30 de març; llavors va obtenir el tercer grau fins al juny de 2017 i, després, la llibertat condicional. Ha aconseguit la llibertat definitiva l'1 de juny d'enguany.

El seu “delicte”? Haver emès l'any 2007 uns informes de residència -que NO eren cap regularització ni cap empadronament fals- per ajudar a temporers sense papers que ja havien treballat al seu municipi i que patien “autèntics drames personals”. La sentència explícita que no va cobrar ni tampoc va col·laborar amb cap banda criminal.

En Marcel va declarar (diari *Ara*, 160229) que “La justícia no té gaire en compte conceptes humanitaris i personals i aconsegueix amb el que s'ha proposat, que és fer complir la llei”.

Sense saber-ho, en Marcel descriu clarament la justícia castellana. Però no pas la justícia catalana atès que el Dret Català sí que té molt en compte les circumstàncies. I com que jutja “per Dret i raó” i no per “fer complir la llei”, en Marcel senzillament ja no hauria estat mai condemnat. A més, com que la Justícia Catalana era i tornarà a ser ràpida, s'hauria estalviat una dotzena d'anys de maldecaps...

46. AMB EL DRET CATALÀ: vuit aplicacions pràctiques més que ja es poden anar assajant

---El Principat de Catalunya recuperarà els seus més de mil anys d'Història i els vuit segles d'influència qualitativa a Europa i al món, i ho farà com un dels primers, si no el primer, Estat Europeu -segur el primer Estat Europeu Constitucional, el més poderós durant segles

---Catalunya serà **DE nou** un Estat d'Europa (i no suposadament un “**nou** Estat d'Europa”)

---Catalunya no “marxará d'Espanya” sinó que els invasors/ocupants/genocides *castellano/estadoespanyoles* que vulguin continuar sent invasors/ocupants/genocides hauran de marxar de Catalunya

---Catalunya-de-nou-estat-d'Europa demanarà condemnes que sumaran centenars de milers d'anys de presó contra els dirigents de *Madrid/Castilla/Estado-Español*, i també indemnitzacions de trillions d'euros a l'*Estado-Español*... i a qui correspongui!

---A Catalunya tornarà a NO haver-hi corrupció social... i per tant baixarà moltíssim la corrupció individual

---Les eleccions seran en dies fixos, prèviament acordats i inamobibles tal com era abans de 1714. I és que és un fet que és donar avantatge a qui ja està en el poder que pugui convocar eleccions el dia que considera més favorable segons la seva estratègia electoral. A Suècia i als Estats Units, per exemple, les dates electorals són fixes i tothom les coneix “de sempre”

---No hi haurà lletra petita en els contractes bancaris... ni en cap altre tipus de contracte. Tot empresari sabrà que si vol guanyar

més diners enganyant així als seus clients, serà immediatament repudiat per tota la població

---S'hauran de respectar des d'un primer moment els legítims interessos particulars. Un exemple trivial però significatiu: no es podrà posar una parada d'una nova línia d'autobús públic en un lloc on una família porti anys aparcant el seu cotxe privat

47. Si un català d'ara visqués de sobte entre els catalans de l'antic Principat

El més segur és que tindria una enorme sorpresa i que la sorpresa seria molt agradable. D'una forma o altra, se sentiria a casa seva per tot el territori i notaria que els problemes que hi pogués tenir, serien amb la seva pròpia gent, bé entre catalans o bé amb nousvinguts (i no pas "immigrants", paraula que no existia en llengua catalana) que procedeixen d'altres nacions però que es comporten amb respecte (no com a ocupants vencedors), i que aprenen voluntàriament la llengua i els costums nadius (en lloc de menystenir-los).

Es faria conscient que, com a conseqüència de 304 anys d'invasió-ocupació-repressió-desmembració-espoli·de·tot·tipus·etc., l'autoestima dels catalans actuals és molt baixa, i personalment la recuperaria ràpidament a gran velocitat. I també veuria que, paral·lelament però també inversament, l'autoodi generat és molt alt per bé que de seguida començaria a reduir-lo.

S'adonaria que els barrots de la presó en què ens van ficar el 1714 han estat tan interioritzats que s'han convertit en part de la nostra vida diària de poble sotmès, i que aquests barrots ja són mera decoració de casa nostra. I ràpidament emprendria la tasca de serrar-los.

I agafant força per lluitar i recuperar la llibertat, entendria que la millor font d'inspiració per aconseguir canvis qualitatius en la forma catalana de vida de nou lliure no està en les societats nòrdiques ni en la suïssa ni en la estatunidenca ni en cap altra, sinó en el Principat, en els nostres avantpassats, a casa nostra.

48. Si un català de l'antic Principat visqués de sobte entre els catalans d'ara

El més segur és que també tindria una gran sorpresa, però amb la importantíssima diferència que aquest cop la sorpresa seria molt desagradable.

Ciudadà lliure en el Principat, la *Comunidad Autónoma de Cataluña, Estado-Español en territorio catalán y parte componente del Reino de España* li resultaria irrespirable, i la vida diària com a catalans sotmesos a *Madrid/Castilla/Estado-Español* se li faria senzillament insuportable. Es preguntaria “Què ha passat aquí?”. I procurant no cridar l'atenció ni dels invasors ni tampoc dels seus col·laboradors autòctons, aniria descobrint una Història falsificada que no pot amagar del tot que el 1714, el poble català, després d'una lluita heroica que és commemorada l'11 de setembre de cada any, va haver de capitular (i no pas rendir-se) davant d'*unos-que-no-celebran-su-victoria-de-1714...* i a qui se'ls hauria d'obligar a celebrar-la!

I reaccionaria intensament. Si reaccionés cap al seu interior: o cauria malalt fins a morir, o es tornaria drogoaddicte, o embogiria, o es suïcidaria. I si reaccionava cap a l'exterior, o començaria a matar indiscriminadament els estrangers amb què es creués, o es tornaria assassí selectiu dels comandaments dels invasors, o, com

a mínim-mínim-mínim-mínim-mínim, es faria independentista i començaria a lluitar per recuperar la llibertat de seguida.

Però aleshores descobriria que els invasors no poden només ells sols mantenir sotmès tot el poble català sinó que necessiten l'imprescindible ajut dels col·laboradors autòctons que ja havia detectat. De fet, s'aniria adonant que aquests col·laboradors catalans són el principal obstacle per recuperar la llibertat de Catalunya, i la lectura del llibre en tres volums *La traïció dels líders*, de **Lluís Maria Xirinacs** (1932-2007), li ho acabaria de confirmar.

Com reaccionaria aquest català del Principat davant d'aquesta ara ja clarificada situació?

Doncs com estava acostumat a fer abans d'aventurar-se a venir entre els catalans actuals: aportant a la comunitat catalana els seus coneixements i les seves capacitats. I per als catalans actuals aquesta seria una aportació cabdal, decisiva, ja que ens permetria recuperar el Punt de Vista Català (que ens ha estat substituït pel *Punto de Vista Castellano*), multiplicaria la nostra força de la raó (que anorrearà la raó de la força estadoespanyola) i, esquivant el parany de posar a votació si volem tornar a ser lliures, ens dedicariem a recuperar els nostres Drets Històrics (que ell simbolitzaria) i així aconseguirien que els ocupants marxessin i recuperaríem la llibertat. (**NOTA:** aquests aspectes també seran tractats en propers títols de la Col·lecció **IARA, QUÈ? RESSITUEM-NOS!**).

49. Si de sobte un castellà (o qualsevol no-català) visqués com vivim els catalans, no ho suportaria ni 12 hores

Per cert, aquestes mateixes profundes reaccions són les que tindria un castellà (o, en general, un no-català) si de sobte comencés a viure tal com actualment vivim els catalans.

Imagineu-vos *un señor de Madrid* que es desperta i engega la ràdio o la tele. Reaccionaria instantàniament demanant-se, alarmat: *Pero, ¿en qué lengua rara hablan estos?* Vegeu-lo frenètic passant tot el dial o fent zàping, i com augmenta el seu esverament: *Pero, ¿qué cojones ha pasado aquí?* Aneu resseguint minut a minut les condicions en què els catalans feu/fem la vostra/nostra vida diària, i afigureu-vos les reaccions *del señor de Madrid* a cada moment: us farà gràcia -una amarga gràcia!- “veure” com creix la seva desesperació davant dels canvis que, en mans dels que parlen *esa lengua rara*, ha sofert cada situació i cada acció de la seva vida... i de la vida de la seva família... i de la vida dels seus amics i coneguts... i de la vida de tots els *madrileños*... i de la vida de tots els *castellanos* (i de la vida, en general, de tots els no-catalans).

Ni 12 hores aguantaria *el señor de Madrid* vivint com nosaltres vivim... O, més exactament, com nosaltres sobrevivim després de 304 anys de sotmetiment i genocidi. I reaccionaria fortament, de manera similar a com he explicat que ho faria un català d'abans de 1714 que visqués de sobte entre nosaltres.

Però si *el señor de Madrid* decidís implicar-se a actuar a fons per recuperar la llibertat de Castella, segur que ho tindria moltíssim més fàcil que nosaltres ara. Per què? Doncs molt senzill però decisiu: perquè els invasors *de lengua rara* no haurien tingut temps de “fabricar” líders castellans col·laboradors amb els invasors i traïdors al poble castellà.

50. El Principat era més *res publica* que totes les Repúbliques d'aleshores i d'ara

Se'ns ha inculcat la idea que la Edat Mitja era fosca i que, més en general, tot el passat era tenebrós, i oimés, que a tot arreu era

igual. Jo, amb goig –i amb empenyamenta- estic descobrint que no tot era fosc i que no tot era igual. Com a mínim, no era així al Principat de Catalunya ni a tota la Nació Catalana.

Confio que qui hagi llegit aquestes pàgines comparteixi aquesta valoració. I tant de bo, així animat, s'animi al seu torn a fer-les circular, a assimilar-les, a aprofundir-hi, a establir xarxes, a aconseguir mitjans per investigar-contrastar-i-difondre-les, a potenciar el que s'afirma, a aplicar-ho, a...

Vull assenyalar que si el poble català va generar un Dret, unes Constitucions i unes Formes de Govern com les que aquí he esbossat i compartit el poc que en sé, però en tot cas especials, respectuosos de la llibertat, molt complexos, negociats i socials –l'interès per la *res publica* o bon funcionament de la comunitat presidia l'actuació de (gairebé) tothom- és per dues raons subtils i elevades La primera és perquè la seva actuació i els seus costums estaven supeditats al Dret Natural, i la segona és perquè era una societat cristiana.

Una societat cristiana però oberta, amb afany de recerca, innovadora i experimentadora. Per aquesta raó Catalunya és l'únic Estat Europeu que ha patit dues croades: la Croada contra els càtars (1209-1229) en temps de Pere I el Catòlic (1196-1213) i Jaume I el Conqueridor (1213-1276), i la Croada contra Catalunya a causa de Sicília (1283-1285) en temps de Pere II el Gran (1276-1285). I encara caldria afegir-ne una tercera: la més recent de Franco, croada a la qual el Vaticà hi va donar suport i per la qual mai no ha demanat perdó.

El pes genocida de sis segles d'absolutisme i de catolicisme contrareformista del *Reino de Castilla* (els tres darrers segles, disfressat d'*Estado-Español*), la profunda anti-espiritualitat de la

Modernitat, i el mig segle de frenètica globalització uniformitzadora del planeta... i, decisiu, la domesticació, el col·laboracionisme que supedita Catalunya a Madrid, i el curtplacisme dels dirigents oficials o públics o institucionals catalans en tots els camps, dificulta ara re- enllaçar amb el nostre passat... que com més el vaig coneixent, més esplèndid considero que és.

51. Aprenuem dels nostres avantpassats

Els membres més lúcids del poble castellà i dels pobles sotmesos a l'*Estado-Español* (i dels pobles sotmesos a molts altres Estats d'Europa i d'arreu) s'estan mobilitzant per aconseguir que se supeditin les lleis a la justícia, que les autoritats hagin de guanyar-se el respecte del seus i també dels enemics, que es previnguin els abusos de poder i que tot abús sigui sancionat, que es redueixi/ elimini la corrupció, que s'apropin els drets de la dona i els drets de l'home, que tothom pugui viure amb salut i sigui tractat amb dignitat, etc.

En canvi, per als catalans, tot això i més no són objectius a conquerir sinó **realitats nostres de segles, a recuperar** (*immunitas plebis!*). I això ens dona una força interior -per ara només subconscient- que ens fa molt forts... i per això mateix resultem temibles per a tot l'*establishment* mundial.

Nosaltres ja érem *res publica*. Encara més: a les darreres Corts de 1705-1706 es parla nombroses vegades de la República del Principat de Catalunya. Ja tenim, doncs, la nostra República Catalana. I el nostre Dret Català. I les nostres Constitucions Catalanes. I una Història extensa, intensíssima i espectacular. I una llarga trajectòria com Estat Europeu (el primer estat Constitucional) independent fins

al 1714. Una trajectòria que ha generat un vocabulari institucional i polític: Corts, Parlament, Constitucions, Ciutadà, Govern, Tribunal Constitucional... I vam escriure en català el primer llibre a Europa en molts camps: recopilacions de lleis, Dret marítim -Consolats de Mar!-, de filosofia, hípica, esgrima, cuina, erotisme, escacs-amb-Dama,... I vam ser els primers europeus a traduir de l'àrab l'Alcorà i altres texts espirituals així com llibres de medicina, de matemàtica, etc. I molt més que desconec/desconeixem però que, afortunadament, està sortint a la superfície!

La creixent importància que s'està donant al respecte de la-vida-i-la-mort, de la-salut-i-la-malaltia i del planeta-i-la-natura; l'ascendent valoració de la diferència-diversitat-i-pluralitat; i la brollant necessitat de recuperar l'espiritualitat, tot això genera un ambient propici als canvis profunds qualitius.

I, a més, els catalans tenim l'avantatge de poder inspirar-nos en els nostres avantpassats. (**NOTA:** a aquest tema serà dedicat el núm. 2 de la Col·lecció **IARA, QUÈ? RESSITUEM-NOS!**)

Reconstruir el pont amb els nostres antecessors dinamitat el 1714 i recuperar el seu esperit lliure i comunitari farà que el canvi qualitatiu que significa que els catalans recuperem molt aviat la llibertat respecte de *Madrid/Castilla/Estado-Español*, vagi acompanyat de moltes altres profundes transformacions qualitatives.

52. Tornem a ser el poble més lliure i una NACIÓ-estat, al servei de tots els pobles del món!

Del professor Francisco Elías de Tejada hem après que *Las libertades eran tan catalanas, tan entrañadas en el alma colectiva,*

tan peculiares, que sólo las gentes de Cataluña podían entenderlas y guardarlas. Ho sintetitzo dient que érem el poble més lliure d'Europa.

D'En **Francesc Pujols** (1882-1962) vaig rebre quelcom tant o més important: “(...) dels catalans se'n dirà ‘els compatriotes de la veritat’”. (“*Concepte General de la Ciència Catalana*”, llibre 3r, capítol XVIII, 1918)

Abans (apartat 4), he escrit que “es pot dir que el Principat va ser una nació que es dota d'un estat, és a dir, una NACIÓ-estat, la primera... i potser l'única”.

Ara proposo que, en culminar aviat la recuperació de la llibertat de Catalunya, posem aquesta (de nou) NACIÓ-estat al servei de tots els pobles. I també al servei de Vida-Veritat-Llibertat-Identitat X (per al poble X) o “simplement” de Vida-Veritat-Llibertat (per a qui no se senti part de cap poble de tant que, ¡llàstima!, l'han ciutadanitzat/individualitzat). És a dir, proposo que DESPRÉS de tornar a aparèixer en els mapamundis (i no ABANS, com fan la majoria dels internacionalistes, mundialistes, cosmopolites, defensors-de-la-llibertat-dels-altres-pobles-sense-ser-nosaltres-lliures, anti-genocidi-arreu-menys-a-Catalunya, acollidors-de-refugiats i altres sense-fronteristes, convertint-se en un obstacle més a la independència/llibertat de Catalunya) ens dediquem, conjuntament i complementària amb tothom més d'arreu que ho vulgui, a canviar el món. Però a partir d'haver alliberat i recuperat casa nostra!

53. Nosaltres no hem de votar res abans de recuperar la llibertat

Com he explicat, m'he basat molt en En Francesc Maspons i Anglasesell. També d'ell vaig aprendre que “La submissió forçada

del territori d'un Estat per l'exèrcit d'un altre és, precisament, l'antítesi del reconeixement legal de l'autoritat que s'imposa per la violència. En tant és el contrari, que el fet que la violència s'hagi produït, justifica el dret a emancipar-se de l'Estat invasor, per temps que duri la dominació". ("Dictamen" datat a 12 de febrer de 1932 i titulat "La Generalitat de Catalunya i la República Espanyola"; subratllat meu).

Que desconeguem com érem els catalans d'abans de 1714 és un clar exemple no només del fet que estem ocupats des de 1714, sinó del fet que patim un genocidi que ens està castellanitzant permanentment. (**NOTA: EL GENOCIDI CATALÀ** serà subjecte d'un proper número de la Col·lecció **IARA, QUÈ? RESSITUEM-NOS!**).

I també és una greu conseqüència d'aquest genocidi que patim això que estem fent, com autòmats i sense cap debat: posar a votació si som una nació i si volem tornar a ser lliures! D'on ha sortit aquesta orientació anti-catalana de votar?

Reconnectem amb la nostra més que mil·lenària Història (l'autèntica, no la fabricada per Madrid, reproduïda per Barcelona i ensenyada a tot Catalunya... això sí, ara en català... ¡però igualment falsa!). Inspirem-nos en les 30 generacions de catalans que van ser el poble més lliure d'Europa... i també en les 12 generacions que van preservar la nostra continuïtat. Reivindiquem tots els nostres Drets Històrics. Empreu la nostra força de la raó, molt més potent que la seva raó de la força. Denunciem arreu la negació de TOTS els nostres Drets Humans ja que se'ns prohibeix ésser catalans ("Els drets de l'home no poden sobreposar-se als drets de l'home català", escrivia **Mossèn Josep Armengou**, 1910-1976). Reclamem a tots els Tribunals Internacionals milers d'anys de presó i trilions d'euros d'indemnització contra l'*Estado-Español*. Aconseguiu el

suport, per recuperar la nostra llibertat, de tots els pobles que també la volen. I més. I els ocupants (militars i civils) hauran de retirar-se.

De primer, recuperem la llibertat. Després, com a catalans -per família o per elecció voluntària- de nou lliures, ja farem totes les votacions que calgui per tal d'estructurar-nos i de dirigir LA NOSTRA VIDA SOBRE LA NOSTRA TERRA!

Que al 1714 ens arrenquessin LA LLIBERTAT i tot el que havíem construït durant vuit segles, va dependre d'ells. Però que ara ho ressuscitem i ho recuperem, bàsicament **DEPÈN DE NOSALTRES.**

Barcelona, 11 de setembre del 2018
Cinquena edició: 6 de juny del 2019

Lluís Botinas Montell Vallés Ribó Closa Garrabou Torruella Gras

OBSERVACIÓ: de moment, deixo de posar la “i” entre cognoms com feia abans perquè un independentista molt veterà em va explicar que això de la “i” entre els cognoms va ser conseqüència de la imposició castellana d’usar els dos cognoms quan a Catalunya només en fèiem servir un. Explicació? Els cognoms catalans són molt més variats que els castellans i amb un en teníem prou per distingir-nos, mentre que els cognoms castellans són molt més repetits i per això necessitaven identificar-se amb dos. I jo que estava orgullós de la “i” perquè creia que es tractava d’una característica distintiva catalana!

En realitat, això és un bon exemple de com la persistència de l’opressió porta a la interiorització i acceptació de la voluntat de l’opressor. I il·lustra que alliberar-nos de 304 anys de rentat de cervell i recuperar-nos del procés de genocidi del qual forma part, és una tasca difícil... però apassionant... o, millor encara, VITAL!!!

lluisbotinas@lagotacatalana.cat <https://www.lagotacatalana.cat>

UNA AUTOPRESENTACIÓ a 31 d'agost de 2018

Lluís Botinas Montell Vallés Ribó Garrabou Closa Torruella Gras (Barcelona, 1944).

Universitat de Barcelona: Ciències Exactes i Ciències Físiques fins a quart curs inclòs (1961-1966). Llicenciat en Economia el 1978 (però mai ha fet d'economista). Doctorand (però NO doctorat) en Sociologia.

“Militant” esportiu, 1950-1963. Sindicalista universitari, 1963-1971. Militant d'extrema esquerra a la clandestinitat, 71-75. Exiliat polític a Suècia, 75-77. Activista polític a Bolívia, Perú i Equador, 80-81, i a París, 82. Impulsor i cofundador de diverses entitats político-socio-culturals.

Paral·lelament, directiu d'ONGs en el camp de la salut (NO de la sanitat) i de recuperació i afirmació de VIDA-VERITAT-LLIBERTAT en tots els camps. L'ONG actual és PLURAL-21, Associació per a tenir cura de la vida en un planeta viu (president del 2005 ençà). En particular, impulsor del Congrés Mundial per la Vida, celebrat del 5 al 14-juliol-2002 a Barcelona, Badalona i Sabadell, i poc més tard a Bogotà, Medellín i Letizia (Colòmbia). Des del 2013, Plural-21 es defineix com una Pluriversidad en marxa, informant i formant sobre Altres Sabers diferents dels oficials (Sabers sorgits dins del propi Occident Modern però marginats pel món oficial dominant, i Sabers tradicionals existents en altres civilitzacions que, afortunadament, segueixen existint en el planeta.

Coautor del llibre *De Marx a Plató. Retorn a la Tradició Occidental* (1999). Autor d'una setantena d'articles politicosocials. Interessat en aclarir què va passar en realitat els 11-S, 11-M, 7-J, Charlie-Hebdo, Germanwings, 17-A,... Escriptor d'uns vuitanta articles sobre salut-i-malaltia. Autor del llibre *DESMONTAR EL SIDA. El SIDA no es una enfermedad a tratar -ni siquiera alternativamente- sino un engranaje made in USA a destruir* (2011), i del llibre no-publicat *EL VIH/SIDA ES UNA FICCIÓN. Preguntas para desmontar el SIDA, un engranaje criminal made in USA.*

Des de juny-2015 impulsa el blog LA GOTA CATALANA per Recuperar la Llibertat de Catalunya i Reconstruir la Nació Catalana a fi de 1) reprement la continuïtat amb el Dret Català, les Constitucions Catalanes, les Formes de Govern Catalanes i la nostra autèntica Història (falsificada per Madrid amb total complicitat de Barcelona), 2) i explicant que “*Som un país ocupat*” des de 1714 i que patim “*El genocidi contra la Nació Catalana*” des de molt abans de 1714, 3) aconseguir que els invasors/ocupants/genocides marxin de casa nostra. Ha confeccionat sengles quaderns.

L'11 de setembre de 2018 publicarà el n. 1 de la Col·lecció de llibres de butxaca I ARA, QUÈ? RESSITUEM-NOS! (més de cent títols previstos): *CONÈIXER ELS CATALANS D'ABANS DE 1714.*

“La marca de l’esclau és parlar la llengua de l’amo”. Tàcit (c. 55-c. 120 d. C.)
Corol·lari: **La marca de l’ocupat és fer seva la visió de l’ocupant.**

“La llengua i la història són els botins més preuats a l’hora de sotmetre un poble”. Àngel Guimerà (1845-1924)

“L’home no és lliure si no és lliure el poble a què pertany”. Fèlix Cucurull (1919-1996)

“Qui no es mou, no sent les cadenes”. Rosa Luxemburg (1871-1919)

“A Catalunya hi ha els catalans i els no catalans. El que no pot haver-hi són els altres catalans. Perquè de catalans només n’hi ha d’una mena: els catalans”.
Mossèn Josep Armengou (1910-1976)

“L’estudi minuciós d’aquest procés de sotmetiment de Catalunya a la dinastia borbònica confirma que, quan va promulgar-se el Decret de Nova Planta, el 16 de gener de 1716, la feina bruta ja estava feta, i el procés de desnacionalització de Catalunya, amb extermini de la dissidència, devastació econòmica i dominació política i institucional, era ja irreparable”. Josep M. Torras, Felip V contra Catalunya (Rafael Dalmau, Barcelona, 2005)

“Els polítics nostrats demostraren en la pràctica no tenir cap sentit de la sobirania nacional. (...) no tenien ni la més mínima idea de la responsabilitat que comporta ésser català”. Lluís Maria Xirinacs (1932-2007), *La traïció dels líders*, vol. II.

“Qui podria deslliurar-nos de la generació de la dita transició? I qui la podrà substituir, si ells (els líders traïdors) han practicat durant els darrers vint (ara ja van 41) anys, igual que el general Franco, una política de terra calcinada per a tot allò que pogués significar la més mínima expressió de voluntat popular?”. Lluís Maria Xirinacs (1932-2007), vol. III

“(Els anys setanta) Es va perdre una prometedora collita. Preparem-nos per a la següent. Agafa tu aquesta crònica i continua-la amb la teva pròpia vida”.
Lluís Maria Xirinacs (1932-2007), vol. III

“La primera vegada que m’enganyis, serà culpa teva; la segona vegada que m’enganyis, serà culpa meva”.
(O, més clarament, culpa nostra... sobretot si ja van quatre vegades o més que som enganyats!) Proverbi àrab.

Més a baix trobeu tres frases que considero indiquen millor la causa profunda del que en realitat està passant a Catalunya des del 2009, que no pas tots els discursos, totes les declaracions, tots els articles i tot el de tot dels actuals dirigents autonomistes-reciclatos-en-independentistes, i tots els partits i partidets, de totes les entitats civils i mitjans de comunicació -visuals, sonors o digitals, grans i petits- que es presenten com independentistes.

Deixo les tres frases en la seva llengua original per evitar que es repeteixi el que jo hagués fet si m'haguessin arribat en català i signades per un català: les hagués rebutjat. Per què? Doncs perquè la meua autoestima -com la del poble català- està sota mínims després de 304 anys d'estar sotmesos a Madrid/Castilla/
/Estado-Español, i hagués reaccionat dient: "Aquest és un de la ceba que està falsificant el passat per tal de sobreviure en el present". M'agradaria saber quin percentatge de lectors hauríeu tingut una reacció similar a la meua...

Són aquestes. Molt bon profit!

“La ordenación constitucional de Cataluña alcanzó en el siglo XIV una modernidad que asombra y un sentido de respeto a la libertad humana que bien podemos anhelar en el siglo XX”

“La civilización universal recibió una aportación catalana digna del máximo relieve: la consecución de la fórmula de libertad política más perfecta de la Edad Media”

“Las libertades eran tan catalanas, tan entrañadas en el alma colectiva, tan peculiares, que sólo las gentes de Cataluña podían entenderlas y guardarlas”

Francisco Elías de Tejada

Jurista. Madrid, 1917-Madrid, 1978

Catedràtic de Dret successivament a les Universitats de Murcia, Salamanca, Sevilla i Madrid

“Extremeny de sang andalusa i educació castellana”

Autor d'una vintena de llibres, entre ells: *Las doctrinas políticas en la Cataluña Medieval* (1950) i *Historia del pensamiento político catalán* (3 vol., 1963-65). Volum 1: *La Cataluña clásica* (987-1479). Volum 2: *Mallorca y Menorca, clásicas* (1231-1479). Volum 3: *La Valencia clásica* (1238-1479)

Edita: LA GOTA CATALANA PER RECUPERAR LA LLIBERTAT DE CATALUNYA
Correspondència: Lluís Botinas lluisbotinas@lagotacatalana.cat